

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΣΥΝΟΔΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 71

ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2020

στην υπηρεσία του Κυρίου για τη σωτηρία αιώνων ψυχών
1945 - 2020
75
ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Αφιέρωμα:
Λάμπης Ι.
Σιδηρόπουλος

Θέμα τεύχους
Η Εκκλησία

Λίγες πρώτες σκέψεις

Στη φωτογραφία του εξώφυλλου πολλοί θα αναγνώριζαν μία εκκλησία. Στην καθημερινή μας κουβέντα χρησιμοποιούμε συχνά τη λέξη εκκλησία με την ίδια έννοια — όταν για παράδειγμα λέμε: «θα πάω στην εκκλησία».

Όμως η Αγία Γραφή δεν χρησιμοποιεί την λέξη εκκλησία, για να δηλώσει το κτήριο, στο οποίο συγκεντρώνονται οι πιστοί, αλλά τους ίδιους τους πιστούς.

Στο τεύχος αυτό θα εξερευνήσουμε την έννοια της εκκλησίας, όπως αυτή παρουσιάζεται στην Αγία Γραφή. Θα μελετήσουμε σύντομα το πώς η εκκλησία παρουσιάζεται σε Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Επίσης, θα ασχοληθούμε με τη δράση της εκκλησίας στην κοινωνία, την προσωπική ζωή της εκκλησίας μέσα από την κοινωνία με τον Χριστό, αλλά και το πώς η εκκλησία ανανεώνεται διαρκώς μέσα από το έργο του Αγίου Πνεύματος.

Παράλληλα, στο τεύχος αυτό υπάρχει ένα ιδιαίτερο αφιέρωμα στον Λάμπη Σιδηρόπουλο — τον αγαπητό μας Λάμπη που τώρα είναι με τον Κύριο, αλλά που για πολλά χρόνια υπηρέτησε ως εκδότης του Παράκλητου παράλληλα με τις υπόλοιπες ιδιότητές του ως γιατρού, ποιμένα και προέδρου της Συνόδου μας.

Περιεχόμενα τεύχους

	Σελίδα
Η έννοια της εκκλησίας στην Παλαιά Διαθήκη	3
Η εκκλησία στην Καινή Διαθήκη	8
Η ανανέωση της εκκλησίας μέσα στους αιώνες	12
Νέα και Ειδήσεις	14
Αναχώρησαν για τη δόξα	20
Κοινωνοί θείας φύσης	24
Η Εκκλησία στην κοινωνία	28
Αφιέρωμα: Χαράλαμπος Ιωάννη Σιδηρόπουλος	30

Στο επόμενο τεύχος

Το Άγιο Πνεύμα σήμερα

Το επόμενο τεύχος του περιοδικού μας είναι αφιερωμένο στο πρόσωπο και το έργο του Αγίου Πνεύματος. Επίσης, εξετάζονται θέματα όπως ο καρπός Του στη ζωή του πιστού, το βάπτισμα και τα χαρίσματά Του στην εκκλησία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ “ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ”, ΤΕΥΧΟΣ 71, ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2020 ΕΚΔΟΤΗΣ: ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συντάσσεται από επιτροπή: Γ. Αγγέλου, Γ. Ιορδανίδης, Χαρ. Σιδηρόπουλος

Τυπογραφικές εργασίες: Grafo A.E.

Το περιοδικό εκδίδεται χάρη στις αυτοπροαίρετες προσφορές πιστών και εκκλησιών. Εάν θέλετε να βοηθήσετε στην έκδοση και αποστολή του περιοδικού, μπορείτε να στείλετε τη δωρεά σας στην Τράπεζα Πειραιώς, αρ. λογαριασμού: GR17 0172 2460 0052 4609 8051 101, επισημαίνοντας ότι πρόκειται για δωρεά προς το περιοδικό ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ.

Η έννοια της εκκλησίας στην Παλαιά Διαθήκη

του Ηλία Χατζηελευθερίου

Η λέξη *Εκκλησία* είναι μία από τις εξέχουσες λέξεις της ΚΔ, η οποία νομίζουμε πως δεν απαντάται τόσο συχνά στην ΠΔ. Αυτό δεν οφείλεται στο ότι η λέξη δεν είναι εμφανής και στην ΠΔ, αλλά στην ελλιπή μελέτη και στη μετάφραση που χρησιμοποιούμε. Μια πιο προσεκτική ματιά φανερώνει ότι η λέξη *εκκλησία* δεν είναι αποκλειστικά έννοια ή εφεύρεση της Καινής Διαθήκης. Ίσως ένα από τα πιο γνωστά εδάφια της ΠΔ που περιέχει την λέξη *εκκλησία* είναι το Ψαλμός 68:27 «έν εκκλησίαις εύλογείτε τόν Θεόν, Κύριον έκ πηγών Ίσραήλ», αλλά με μια πιο προσεκτική μελέτη θα διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν και πολλά άλλα.

Αρχικά, η λέξη *εκκλησία* είχε την έννοια της συνέλευσης. Αυτό άλλωστε φανερώνει και η ετυμολογία της, από το *εκ* και το ρήμα *καλώ*. Έτσι, η λέξη *εκκλησία* σημαίνει «καλώ να εξέλθει», «καλώ προς εμαυτόν», «αυτοί που έχουν κληθεί», «η σύναξη των καλεσμένων». Επομένως η ρίζα της λέξης *εκκλησία* δεν έχει σχέση με το κτίριο, αλλά με τους ανθρώπους.

Τη λέξη συναντάμε από τον Όμηρο μέχρι την κλασική Ελληνική και μαζί της τα ουσιαστικά: κλήσις, κλητήρ, έκκλησιαστής (σημαίνει 'μέλος της συνά-

θροισής, του συμβουλίου'), τα ρήματα: καλέω-ῶ, έκκλησιάζω (δηλαδή 'πραγματοποιώ συγκέντρωση') και τα επίθετα: κλητέος, κλητικός, κλητός, έκκλησιαστικός (αυτός που έχει σχέση με τη συνάθροιση, το συμβούλιο).

Στην Αρχαία Αθήνα υπήρχε η Εκκλησία του Δήμου, αντίστοιχη με την σπαρτιατική Απέλλα, όπου οι πολίτες (οι κάτοικοι της πόλης που είχαν πολιτικά δικαιώματα) συγκεντρώνονταν για να πάρουν αποφάσεις για την πόλη. Επίσης, στην αρχαιότητα ο όρος *εκκλησία* περιέγραφε τη συνάθροιση του συνόλου του στρατού για να γίνει κάποια ανακοίνωση ή σύσκεψη.

Ο όρος *εκκλησία* στην Παλαιά Διαθήκη

Στην ΠΔ αποκτά την έννοια της απλής συνάθροισης του Ισραηλιτικού λαού για θρησκευτικά, πολιτικά ή στρατιωτικά θέματα. Ταυτόχρονα, στην ΠΔ, η λέξη *εκκλησία* δηλώνει και τον περιούσιο λαό του Θεού, τον Ισραήλ. Αυτές τις δύο όψεις συναντάμε στο Α΄ Χρονικών 28, όπου έχουμε την περιγραφή του Ναού που έχτισε ο Σολομώντας για να γίνεται η λατρεία του Θεού. Στο εδάφιο 2 βλέπουμε την έννοια της συνάθροισης του λαού: «καί ἔστη Δαυίδ έν μέσω τῆς

ἐκκλησίας καὶ εἶπεν· ἀκούσατέ μου, ἀδελφοί μου καὶ λαός μου...» (Α΄Χρον 28:2, Ο΄) το οποίο μεταφράζεται ως «στο μέσον αὐτῆς τῆς συγκεντρώσεως» στη ΜΒΕ. Λίγο πιο κάτω, στο εδάφιο 8, βλέπουμε τὴν ἔννοια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ: «καὶ νῦν κατὰ πρόσωπον πάσης ἐκκλησίας Κυρίου καὶ ἐν ὧσιν Θεοῦ ἡμῶν φυλάξασθε καὶ ζητήσατε πάσας τὰς ἐντολάς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα κληρονομήσητε τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ κατακληρονομήσητε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς ἕως αἰῶνος» (Α΄Χρον 28:8, Ο΄), το οποίο μεταφράζεται ως «στη σύναξη τοῦ Κυρίου» (ΜΒΕ).

Ἡ ἔννοια τοῦ περιούσιου λαοῦ διευρύνεται καὶ ἰσως μεταμορφώνεται στὴν ΚΔ. Ἐνα χωρίο τῆς ΚΔ που δείχνει τὴ διέυρυνση τῆς ιδέας τοῦ περιούσιου λαοῦ εἶναι τὸ κατὰ Ἰωάννη 10:16: «καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεινα δεῖ με ἀγαγεῖν καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσιν, καὶ γενήσονται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν» (ΝΑ28).

Με τὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, γεννιέται μιὰ καινούρια *ἐκκλησία*: ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν τὴν ἐκκλησία τὴν ἀποτελοῦν ἐκεῖνοι που σώθηκαν με τὴν πίστη στὸν Χριστό. Τελικά, στὴν ΚΔ ὁ ὅρος *ἐκκλησία* σημαίνει πλέον τὴ σύναξη ἐκείνων που πιστεύουν στὸν Χριστό, ἐνῶ ταυτόχρονα παρουσιάζεται καὶ ὡς βασιλεία, νύμφη, ἄμπελος, πόλη, σύνοδος κ.λπ.

Αναφορές τῆς Καινῆς Διαθήκης στὴν ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Φυσικά, οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ γνώριζαν καλὰ ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στὴν ἐποχὴ τῆς ΠΔ ἦταν τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραήλ. Δὲν ἦταν τυχαίو ὅτι ὁ Στέφανος, εβραῖος χριστιανός που ἀκολούθησε τὰ ἐλληνικά

ἔθιμα, ἀποκάλεσε τὸν Ἰσραὴλ *ἐκκλησία* στὸ Πράξεις 7:38 «αὐτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι ἡμῖν» (ΝΑ28). Πιθανότατα ἡ Βίβλος που χρησιμοποιοῦσε ἦταν ἡ μετάφραση τῶν Εβδομήκοντα (Ο΄), ἡ οποία χρησιμοποιεῖ τακτικά τὴ λέξη *ἐκκλησία* γιὰ νὰ ἀναφέρεται στὸν Ἰσραὴλ. Πολλοὶ Χριστιανοὶ σε αὐτὰ τὰ πρῶτα χρόνια βασιζόνταν σε μεγάλο βαθμό στὴ μετάφραση τῶν Εβδομήκοντα καὶ ἡ ΚΔ εἶναι γεμάτη με παραπομπές σε αὐτή.

Γιὰ παράδειγμα, τὸ Εβραῖους 2:12 «Ὅπως λέει ἡ Γραφή: Θὰ διαλαλήσω στ' ἀδέρφια μου τὸ μεγαλεῖο σου, θὰ σε ἐξυμνήσω μέσα στὴ συνάθροιση» (ΜΒΕ) εἶναι ἀναφορά στὸ Ψαλμός 22:22 «διηγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε» (Ο΄).

Ερευνώντας τὴν ἐκκλησία στὴν Παλαιὰ Διαθήκη

Αὐτό που μας ενδιαφέρει κυρίως σε αὐτό τὸ ἀρθρο εἶναι τὸ πῶς χρησιμοποιήθηκε ἡ λέξη *ἐκκλησία* πρὶν ἀπὸ τὴν ΚΔ. Ἡ μετάφραση τῶν Εβδομήκοντα εἶναι σημαντικὴ ἐδῶ, ἐπειδὴ παρέχει μιὰ ἀμεση γέφυρα μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας τῆς ΚΔ καὶ τῆς Εβραϊκῆς τῆς ΠΔ. Ἡ Εβραϊκὴ λέξη *qahal* (καχάλ), μεταφράζεται στα Ἑλληνικά ὡς πλήθος, ἐκκλησία καὶ συνέλευση. Ἡ λέξη Καχάλ προέρχεται ἀπὸ τὴν ρίζα *qal* (καλ) που σημαίνει καλῶ. Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι οἱ ὀρισμοὶ τοῦ *qahal* εἶναι ἴδιοι με αὐτοὺς τῆς λέξεως *ἐκκλησία*.

Μερικά ἐδάφια στα οποία ἐμφανίζεται ἡ λέξη ἐκκλησία στὴν ΠΔ εἶναι τὸ Δευτερονόμιο 31:30 «καὶ ἐλάλησε Μωυσεῖς εἰς

τὰ ὧτα πάσης ἐκκλησίας», Α' Σαμουήλ 17:47 «καὶ γνῶσεται πᾶσα ἡ ἐκκλησία αὕτη ὅτι...» καὶ Ψαλμός 149:1 «Ἄλληλούϊα. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων».

Ὅταν ἡ λέξη ἐκκλησία εμφανίζεται στὴν ΠΔ δὲν αναφέρεται ἀπαραίτητα στὴν σύναξη τῶν πιστῶν. Στὸ Ιωβ 30:28 «στένων πεπόρευμαι ἄνευ φιμοῦ, ἔστηκα δὲ ἐν ἐκκλησίᾳ κεκραγῶς», βλέπουμε ὅτι μέσα στὴ δυστυχία του ὁ Ιώβ ἀναζητᾷ βοήθεια, καὶ μάλιστα με κραυγές, μες στὴ 'σύναξη' τοῦ λαοῦ. Προφανῶς, σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡ λέξη ἐκκλησία ἀναφέρεται σὲ μιὰ συνηθισμένη συγκέντρωση ἀνθρώπων.

Κυρίως, ὅμως, ἡ λέξη ἐκκλησία χρησιμοποιεῖται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη σὲ τρεῖς κατηγορίες ἐδαφίων:

Εδάφια στα οποία ἡ λέξη ἐκκλησία ἔχει τὴν ἔννοια τῆς συνέλευσης με θρησκευτικό χαρακτήρα καὶ λατρευτικό σκοπό

Στὸ Δευτερονόμιο 4:10 ὁ Θεὸς μιλάει στὸν Μωυσή καὶ στοὺς Ἰσραηλίτες λέγοντας: «ἡμέραν, ἣν ἔστητε ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐν Χωρὴβ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκκλησίας, ὅτι εἶπε Κύριος πρὸς με: ἐκκλησίασον πρὸς με τὸν λαόν, καὶ ἀκουσάτωσαν τὰ ῥήματά μου...» (Ο'). Τοὺς καλεῖ νὰ θυμούνται διαρκῶς ὅσα εἶδαν με τὰ μάτια τοὺς ἐκεῖνη τὴν ξεχωριστὴ ἡμέρα τῆς ἐκκλησίας (συγκέντρωσης) στὸ Χωρὴβ ὅπου ὁ Θεὸς εἶχε καλέσει τὸν Μωυσή νὰ συγκεντρώσει (ἐκκλησίασον) τὸν λαὸ γιὰ νὰ ἀκούσουν τὰ λόγια Του. Εἶναι φανερό ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκκλησία - σύναξη εἶχε σκοπὸ νὰ διδάξει στὸν λαὸ τὸ νόμο καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ εἶχε θρησκευτικό χαρακτήρα καὶ δὲν ἦταν μιὰ κοινὴ συγκέντρωση.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἐπίσης μιὰ σύναξη προσευχῆς καὶ μετάνοιας, ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὸν καθαρισμό καὶ τὸν ἐξαγνισμό τῶν συγκεντρωμένων

Επίσης στὸ Δευτερονόμιο 23:2-4,8 ὁρισμένες κατηγορίες ἀτόμων ἀποκλείονται ἀπὸ τὴν «ἐκκλησίαν Κυρίου» (Ο'), τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Ὁ Θεὸς ἠθέλε νὰ ἀπομακρύνει τὸ κακὸ καὶ τὴν ανομία ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ λαοῦ καὶ γενικότερα τὴ ζωὴ του.

Στὸ Α' Σαμουήλ 19:20 διαβάζουμε: «καὶ ἀπέστειλε Σαοὺλ ἀγγέλους λαβεῖν τὸν Δαυὶδ, καὶ εἶδαν τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν» (Ο') - μιὰ ὀλοφάνερα λατρευτικὴ καὶ χαρισματικὴ συνάντηση.

Καθὼς ὁ Σολομώντας ἐγκαίνιασε τὸν ναό, «εὐλόγησεν ὁ βασιλεὺς πάντα Ἰσραὴλ, καὶ πᾶσα ἐκκλησία Ἰσραὴλ εἰστήκει» (Α' Βασ. 8:14, Ο'). Εἰδὼ ἡ ἐκκλησία ἔχει ἕναν καθαρὰ θρησκευτικό σκοπό: νὰ υψώσει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὀδηγήσει τὸν λαὸ στὸν ναό, ποὺ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα θὰ ἀποτελεῖ τὸν τόπο, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θὰ συγκεντρώνονται γιὰ νὰ ἐκζητοῦν τὸν Θεὸ σὲ κάθε περίσταση τῆς καθημερινῆς τοὺς ζωῆς.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἐπίσης μιὰ σύναξη προσευχῆς καὶ μετάνοιας, ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὸν καθαρισμό καὶ τὸν ἐξαγνισμό τῶν συγκεντρωμένων. Διαβάζουμε γιὰ αὐτὸ στὸν Ιωήλ 2:16: «συναγάγετε λαόν, ἀγιάσατε ἐκκλησίαν, ἐκλέξασθε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, ἐξελεθῆτω νυμφίος ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ καὶ νύμφη ἐκ τοῦ παστοῦ αὐτῆς» (Ο'), ἀλλὰ καὶ στὸ Εσθῆρ. 4:16: «βαδίσας ἐκκλησίασον τοὺς

Ἰουδαίους τοὺς ἐν Σούσοις καὶ νηστεύσατε ἐπ’ ἐμοὶ καὶ μὴ φάγητε μηδὲ πίητε ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς». Ἰδιαίτερα στο τελευταῖο εδάφιο φαίνεται για ἄλλη μια φορά ὅτι η ενωμένη προσευχή με καρτερία στον Θεό φέρνει ἀποτέλεσμα.

Εδάφια στα οποία η λέξη εκκλησία έχει την έννοια της συνέλευσης για κοινωνικά θέματα

Διαβάζουμε στο Νεεμία 5:7 «Εξέτασα προσεκτικά την υπόθεση και ἀποφάσισα να επιπλήξω τους προύχοντες και τους αξιωματούχους, που δάνειζαν με τόκο τους συμπατριώτες τους. Κάλεσα, λοιπόν, μεγάλη δημόσια συγκέντρωση ἐναντίον τους» (ΜΒΕ), ὅπου στο κείμενο των Ο’ λέει: «ἔδωκα ἐπ’ αὐτούς ἐκκλησίαν μεγάλην». Αὐτή η μεγάλη συγκέντρωση εἶχε σκοπό να ἀποδώσει το δίκαιο σε αὐτούς που εἶχαν βάλει υποθήκη τα χωράφια και τα σπίτια τους. Δεν εἶχε λοιπόν σκοπό την τέλεση κάποιας θρησκευτικῆς γιορτῆς ἢ δοξολογίας, ἀλλά την ἀπόδοση της κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Εδάφια στα οποία η λέξη εκκλησία ἀφορᾷ συγκεντρώσεις για ἀμυντικούς, στρατιωτικούς σκοπούς και οργάνωση.

Στην κατηγορία αὐτή συναντοῦμε εδάφια ὅπως το Κριτές 20:2 «καὶ ἐστάθησαν κατὰ πρόσωπον Κυρίου πᾶσαι αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἐν ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τετρακόσαι χιλιάδες ἀνδρῶν πεζῶν ἔλκοντες ρομφαίαν» (Ο’), ἢ το Κριτές 21:5: «καὶ εἶπαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· τίς οὐκ ἀνέβη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπὸ πασῶν φυλῶν Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον;» (Ο’).

Αὐτά εἶναι μερικά ἀπὸ τα εδάφια της ΠΔ, στα οποία η μετάφραση των Ο’ χρησιμοποιεῖ την λέξη *εκκλησία*. Συνολικά η λέξη *εκκλησία* ἀπαντᾶται 78 φορές στην ΠΔ σε 74 εδάφια.

Ο σκοπὸς του Θεοῦ

Ο Θεὸς υποσχέθηκε στον Ἰακώβ ὅτι θα ἔκανε τους δώδεκα γιους του «εἰς συναγωγὰς ἔθνῶν» (Γεν. 28: 3, Ο’). Εἶναι σημαντικό ὅτι η εβραϊκὴ λέξη που χρησιμοποιεῖται ἐδῶ εἶναι η λέξη *qahal* η οποία, ὅπως εἶδαμε, στη μετάφραση των Ο’ συχνά ἀποδίδεται ως *εκκλησία*. Ἐπομένως, ὁ στόχος του Θεοῦ ἦταν οἱ ἀπόγονοι του Ἀβραάμ να εἶναι μια κοινότητα λατρείας. Αὐτὸς ὁ στόχος ἐπετεύχθη μετὰ την ἐξοδο ἀπὸ την Αἴγυπτο, ὅταν ὁ λαὸς ἦρθε στο ὄρος Σινά. Εκεί ὁ Θεὸς ἀνακήρυξε τους Ἰσραηλίτες πολῦτιμη κατοχή, περιουσία, ἰδιοκτησία Του, μια βασιλεία ἱερέων και ἓνα ἅγιο ἔθνος (Ἐξοδ. 19: 5-6). Ο Κύριος υποσχέθηκε να κατοικήσει μετὰ τὸν λαὸν ὡς Θεός (Ἐξοδ. 29:45).

Αλλά οἱ ἄνθρωποι δεν παρέμεναν δεσμευμένοι σε αὐτὴν τὴν σχέση διαθήκης με τον Κύριο και τον ἐγκατέλειψαν. Ἐνῶ ὁ Μωυσῆς ἦταν στην κορυφὴ του Σινά, ὁ λαὸς ἦταν στο κάτω μέρος και κατασκεύαζε τους ψεύτικους θεοὺς. Ἦταν ξεκάθαρο ἀπὸ την ἀρχὴ ὅτι το "ἅγιο ἔθνος" δεν εἶχε τὴν δύναμη να ἀνταποκριθεῖ στο κάλεσμα του Θεοῦ. Κατὰ συνέπεια, ὁ Θεὸς ἦταν ἀποφασισμένος να ἀπορρίψει, να κατακρίνει και να ἀποδοκιμάσει κάθε ἀσεβὴ πράξη του λαοῦ Ἰσραὴλ. Ὅπως φαίνεται στον Ψαλμὸ 26, ὁ Θεὸς εἶναι ἰδιαίτερα ἐνοχλημένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν «*εκκλησία πονηρευομένων*» (Ψαλμ 26:5, Ο’), ἀπὸ τις συγκεντρώσεις των ἀσεβῶν στις οποίες δεν ἐπιθυμεῖ να παρευρίσκεται.

Ἔτσι ἦρθε ὁ καιρὸς που ὁ Χριστὸς ἀνέλαβε ὁ ἴδιος να οἰκοδομήσει τὴν δικὴ Του ἐκκλησία: «Κι ἐγὼ λέω σ’ ἐσένα πως ἐσὺ εἶσαι ὁ Πέτρος, και πάνω σ’ αὐτὴν τὴν πέτρα θα οἰκοδομήσω τὴν ἐκκλησίᾳ μου, και δε θα τὴν κατακινήσουν οἱ δυνάμεις

του Άδη» (Ματθ 16:18, ΜΒΕ). Αυτή η εκκλησία ξεκίνησε μετά το ανώγειο της Ιερουσαλήμ και έφτασε μέχρι τη Ρώμη την πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και από εκεί έως τα πέρατα της οικουμένης.

Βιβλιογραφία

1.Επίτομον λεξικόν της αρχαίας Ελληνικής γλώσσης. (Π.Χ. Δορμπαράκη)

2.<https://www.quora.com/What-is-an-Old-Testament-church>

3.<http://www.apostolikidiakonia.gr>

4.<http://voiceoftruthblog.com/the-old-testament-use-of-ekkllesia>

5.<http://www.blogfortheordjesuschristianleaders.com/2013/03/27/the-word-church-in-the-old-testament/>

6. The Church and Israel in the Old Testament, by Iain Duguid

7. Systematic Theology, Louis Berkhof

9ο Παγκόσμιο Συνέδριο των Συνάξεων του Θεού

Για περισσότερες πληροφορίες, δείτε την επίσημη ιστοσελίδα του συνεδρίου www.unlimited2020.com, ή επικοινωνήστε με το προεδρείο της Συνόδου.

Το θέμα της εκκλησίας μέσα στην Καινή Διαθήκη είναι τόσο πλατύ που το δεκάτομο Θεολογικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης (TDNT) αφιερώνει 34 σελίδες στη λέξη *εκκλησία*. Επομένως, μια μελέτη της βιβλικής θεολογίας της εκκλησίας στην Καινή Διαθήκη είναι αδύνατον να καλυφθεί στον περιορισμένο χώρο ενός σύντομου άρθρου. Αναγκαστικά λοιπόν, θα περιοριστώ στις πιο σημαντικές πλευρές του θέματος.

Τι είναι η εκκλησία στην ΚΔ

Η λέξη *εκκλησία* παράγεται από την πρόθεση *εκ* και το ρήμα *καλώ* και δηλώνει «αυτούς που έχουν καλεστεί έξω από». Αρχικά η λέξη δήλωνε την συγκέντρωση των πολιτών που είχαν καλεστεί για να συζητήσουν για τα ζητήματα της πόλης τους. Αργότερα η λέξη χρησιμοποιήθηκε από τους πρώτους πιστούς για τη συγκέντρωσή τους και η αρχαιοελληνική σημασία μπήκε στο περιθώριο.

Στο κριτικό κείμενο της Καινής Διαθήκης, η λέξη *εκκλησία* υπάρχει 113 φορές, σε 111 εδάφια και χρησιμοποιείται με τέσσερις κυρίως σημασίες:

Σε τρία εδάφια η λέξη εκκλησία χρησιμοποιείται με την αρχαιοελληνική της σημασία ως συγκέντρωση των κατοίκων μιας πόλης (Πραξ 19:32, 39, 41).

Σε δύο εδάφια χρησιμοποιείται με την έννοια της ΠΔ ως συγκέντρωση των Ισραηλιτών (Πραξ 7:38, Εβρ 2:12).

Σε 92 εδάφια (94 φορές) η λέξη αναφέρεται για να δηλώσει το σύνολο των πιστών σε μία συγκεκριμένη πόλη ή περιοχή. Θα χρησιμοποιήσω τον όρο *τοπική εκκλησία* για αυτή την έννοια. Διαβάζουμε για παράδειγμα για την «ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις» (Πραξ 8:1), «τῆ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων» (Α΄ Θεσ 1:1), «ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας» (Γαλ 1:2), ή «ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας» (Β΄ Κορ 8:1). Η έννοια αυτή είναι με διαφορά η πιο συνηθισμένη χρήση της λέξης στην Καινή Διαθήκη. Για παράδειγμα, στην επιστολή Ιακώβου 5:14 είναι προφανές ότι ο άρρωστος προσκαλεί τους πρεσβυτέρους της τοπικής εκκλησίας στην οποία ανήκει.

Τέλος, σε 14 εδάφια η λέξη χρησιμοποιείται για να δηλώσει το σύνολο όλων των πιστών στον Χριστό, σε όλους τους

αιώνες και σε όλες τις εποχές. Ο αντίστοιχος όρος που θα χρησιμοποιήσω είναι η *παγκόσμια εκκλησία*. Αξίζει να σημειωθεί ότι στην επιστολή προς Εφεσίους, η λέξη *εκκλησία* χρησιμοποιείται εννέα φορές και όλες τις φορές χρησιμοποιείται με την έννοια της παγκόσμιας εκκλησίας. Είναι λογικό άλλωστε, αφού η προς Εφεσίους είναι η κατεξοχήν επιστολή όπου φανερώνεται η πνευματική φύση και θέση της εκκλησίας ως σώματος και νύφης Χριστού.

Η διπλή διάσταση της εκκλησίας

Ωστόσο, αυτές οι δύο έννοιες - της τοπικής και της παγκόσμιας εκκλησίας - δεν είναι εντελώς διακριτές στην Καινή Διαθήκη. Για παράδειγμα, παρατηρήστε τα εδάφια:

«Αλλά, αν καθυστερήσω, για να ξέρεις πώς πρέπει να πολιτεύεσαι στον οίκο του Θεού, που είναι η εκκλησία του ζωντανού Θεού, στύλος και στερέωμα της αλήθειας» (Α΄ Τιμ 3:15) και

«Προσέχετε, λοιπόν, στον εαυτό σας, και σε ολόκληρο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σάς έβαλε επισκόπους, για να ποιμαίνετε την εκκλησία του Θεού, που απέκτησε με το ίδιο του το αίμα» (Πραξ 20:28).

Και τα δύο εδάφια μοιάζουν να αναφέρονται στην παγκόσμια εκκλησία. Προφανώς, στύλος και στερέωμα της αλήθειας δεν ήταν μόνο η εκκλησία που διακονούσε ο Τιμόθεος στην Έφεσο και, προφανώς, ο Θεός αγόρασε με το αίμα Του όλους τους πιστούς και όχι μόνο την τοπική εκκλησία της Εφέσου. Από την άλλη μεριά όμως, ο Τιμόθεος έπρεπε να ξέρει πώς να πολιτεύεται στην τοπική εκκλησία που διακονούσε.

Όμοια, οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας της Εφέσου δεν ήταν καλεσμένοι να ποιμάνουν όλη την παγκόσμια εκκλησία αλλά την τοπική τους εκκλησία.

Η ευκολία με την οποία ο λόγος του Θεού μεταβαίνει από την τοπική εκκλησία στην παγκόσμια εκκλησία και αντίστροφα, δείχνει πως οι δύο έννοιες είναι στενά συνδεδεμένες. Για την Αγία Γραφή, η κάθε τοπική εκκλησία είναι μια μικρογραφία και μία τοπική φανέρωση της παγκόσμιας εκκλησίας του Χριστού. Για αυτούς, η κάθε τοπική εκκλησία ήταν πνευματικά η Εκκλησία του Χριστού.

Για την Αγία Γραφή, η κάθε τοπική εκκλησία είναι μια μικρογραφία και μία τοπική φανέρωση της παγκόσμιας εκκλησίας του Χριστού.

Μπορούμε να το διατυπώσουμε αυτό λέγοντας πως η έννοια της εκκλησίας του Χριστού έχει δύο διαστάσεις - την πνευματική και τη φυσική της διάσταση.

Στην πνευματική της διάσταση, η εκκλησία είναι ένας πνευματικός οργανισμός - κάθε τοπική εκκλησία αλλά και όλες οι εκκλησίες συνολικά. Αυτός ο πνευματικός οργανισμός ήρθε σε ύπαρξη από τον Θεό με θυσία αίματος, με πόνο και σταυρό (Πραξ 20:28). Είναι η νύφη του Χριστού (Εφεσ 5:25-32) - μια εικόνα που μιλάει για τη στενή σχέση αγάπης και φροντίδας μεταξύ του Χριστού και των πιστών. Είναι το σώμα του Κυρίου (Εφεσ 5:23-24, Κολ 1:18,24) - μια εικόνα που μιλάει για τη στενή ένωση και εξάρτηση των πιστών από τον Χριστό, αλλά και μεταξύ τους όπως

συμπληρώνει ο Παύλος στο Α΄ Κορινθίους 12:12-31. Η Εκκλησία οικοδομείται από τον ίδιο τον Χριστό και για αυτό τον λόγο είναι ακατανίκητη (Ματθ 16:18), φανερώνει την τέλεια σοφία του Θεού (Εφεσ 3:10), και δοξάζει τον Θεό (Εφεσ 3:21).

Ταυτόχρονα όμως, η παγκόσμια εκκλησία υπάρχει και εκφράζεται στον κόσμο μέσα από τις τοπικές εκκλησίες. Έτσι, κατά μία έννοια, η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι ποτέ αόρατη. Στη φυσική της διάσταση, η εκκλησία εκφράζεται τοπικά ως ένα σύνολο ατελών και αδύναμων ανθρώπων με ανάγκες και προβλήματα.

Έτσι εξηγείται το ότι στην εκκλησία υπήρχαν πάντοτε προβλήματα (δες Α΄ Κορινθίους), συγκρούσεις μεταξύ προσώπων (Ματθ 18:15-17), ακόμα και εγωμανείς ηγέτες (Γ΄ Ιωαν 9). Έτσι επίσης εξηγείται το πώς ο Σαύλος καταδίωκε σε υπερβολικό βαθμό και κακοποιούσε την εκκλησία του Θεού (Γαλ 1:13). Η εκκλησία μπορεί να υποφέρει στη φυσική της διάσταση και ταυτόχρονα να θριαμβεύει στην πνευματική της διάσταση, όπως η εκκλησιαστική ιστορία μάς έχει διδάξει τόσες πολλές φορές.

Ένα εδάφιο που όμορφα συνδυάζει αυτές τις δύο διαστάσεις της εκκλησίας είναι το Α΄ Κορινθίους 1:2. Η εκκλησία είναι οι ήδη αγιασμένοι, που έχουν καλεστεί να γίνουν άγιοι. Πνευματικά είναι αγιασμένοι (δηλαδή ξεχωρισμένοι για τον Θεό) μέσω της θυσίας του Χριστού, αλλά στη φυσική διάσταση έχουν ακόμα ελλείψεις και χρειάζονται το αγιαστικό έργο του Θεού στη ζωή τους, όπως το υπόλοιπο της Α΄ Κορινθίους φανερώνει.

Πρακτική εφαρμογή

Είναι πολύ σημαντικό για τους πιστούς αλλά και τους ηγέτες της εκκλησίας να θυμούνται πάντοτε αυτές τις δύο διαστάσεις της εκκλησίας.

Η φυσική διάσταση της εκκλησίας σημαίνει ότι η κάθε τοπική εκκλησία είναι μια οργανωμένη κοινότητα ανθρώπων που έχει ανάγκη από καλή δομή, διοίκηση και πειθαρχία. Για παράδειγμα, δείτε από αυτή την οπτική τα εδάφια: Πράξεις 14:23, Ρωμαίους 16:1, Α΄ Κορινθίους 12:28, 16:1, Β΄ Κορινθίους 11:8, και Α΄ Τιμόθεο 5:9-16.

Ένας κίνδυνος που υπάρχει είναι να επικεντρωθεί όλη η προσοχή σε αυτό που θεωρούμε πνευματική διάσταση της εκκλησίας (συναθροίσεις, συμπροσευχές, ευαγγελιστικό έργο, κλπ.) παραμελώντας τη φυσική πλευρά της εκκλησίας: Φιλίες μεταξύ των μελών, αδελφική κοινωνία, καλή διαχείριση του κτιρίου/χώρου της εκκλησίας, φροντίδα για φτωχούς, δραστηριότητες για νέους κλπ. Συνήθως, μια τέτοια νοοτροπία οδηγεί την εκκλησία σε θρησκευτικότητα και νομικισμό καταλήγοντας σε μαρασμό.

Φυσικά, υπάρχει και ο αντίστροφος κίνδυνος. Να στραφεί όλη η προσοχή στη φυσική διάσταση της εκκλησίας και να παραμεληθούν ο πνευματικός ζήλος, η καθοδήγηση του Κυρίου, τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και η πνευματική αποστολή της εκκλησίας στον κόσμο. Αυτό, μετατρέπει την εκκλησία του Χριστού σε ένα θρησκευτικό σύλλογο, σε μια κοινωφελή ομάδα, που έχει χάσει τον αληθινό σκοπό της ύπαρξής της.

Η εκκλησία, μια χαρισματική κοινότητα

Τέλος, θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι στην Καινή Διαθήκη η εκκλησία παρουσιάζεται ως μία χαρισματική κοινότητα, που εξαρτάται και καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα.

Η εκκλησία κάνει την εμφάνισή της για πρώτη φορά την ημέρα της Πεντηκοστής. Στην εκκλησία το Άγιο Πνεύμα θέτει ηγέτες (Πραξ 20:28) και ο Θεός δίνει πρόσωπα/χαρίσματα για τη λειτουργία της (Α' Κορ 12:28). Αξίζει να σημειωθεί ότι στο Α' Κορινθίους 14, κεφάλαιο στο οποίο εξηγείται η σωστή χρήση των πνευματικών χαρισμάτων, η λέξη εκκλησία εμφανίζεται εννέα φορές. Αξίζει επίσης να παρατηρήσουμε ότι όταν ο Παύλος αποκαλεί τον κάθε πιστό μέλος του σώματος της εκκλησίας, δεν αναφέρεται στην προσωπικότητα ή τις ικανότητες του πιστού, αλλά στα πνευματικά χαρίσματα που το Άγιο Πνεύμα του δίνει (Α' Κορ 12).

Μια Εκκλησία

Θα κλείσω με μία παρατήρηση σχετικά με το Πράξεις 9:31, όπως εμφανίζεται στο κριτικό κείμενο της ΚΔ:

«Ἡ μὲν οὖν ἐκκλησία καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχεν εἰρήνην οἰκοδομουμένη, καὶ πορευομένη τῷ φόβῳ τοῦ κυρίου καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπληθύνετο».

Ενώ τα κατοπινά χειρόγραφα μιλούν για τις εκκλησίες (στον πληθυντικό), φαίνεται πως το αρχικό χειρόγραφο μιλούσε για την εκκλησία (στον ενικό). Οι διάφορες τοπικές εκκλησίες που υπήρχαν σε

*Στην Καινή Διαθήκη
η εκκλησία παρουσιάζεται
ως μία χαρισματική κοινότητα,
που εξαρτάται και καθοδηγείται
από το Άγιο Πνεύμα.*

όλη την Ιουδαία, τη Γαλιλαία και τη Σαμαρεία είχαν αναμφισβήτητες εθνικές, πολιτιστικές και γλωσσικές (Μαρκ 14:70) διαφορές. Θυμίζουμε ότι οι Ιουδαίοι έβλεπαν υποτιμητικά τους Γαλιλαίους (Ματθ 4:15, Ιωάν 7:52) και απεχθάνονταν τόσο τους Σαμαρείτες (Ιωαν 4:9) που χρησιμοποιούσαν τη λέξη Σαμαρείτης ως βρισιά (Ιωαν 8:48).

Παρόλα αυτά, η Αγία Γραφή δεν βλέπει πολλές διαφορετικές εκκλησίες στην περιοχή αυτή, αλλά μία ενωμένη εκκλησία, την εκκλησία του Θεού. Όπως και στην πρώιμη εκκλησία, η κάθε τοπική εκκλησία σήμερα έχει την διαφορετικότητά της και ενδεχομένως να διαφέρει από τις υπόλοιπες εκκλησίες σε ζητήματα πρακτικής ή ακόμα και στην ερμηνεία ησόνων θεμάτων. Ωστόσο, κάθε τοπική εκκλησία είναι αλληλένδετο μέρος της παγκόσμιας εκκλησίας και έχει τον ίδιο, μοναδικό τρόπο για να αυξηθεί και να δοξάσει τον Θεό: Να οικοδομείται και να πορεύεται μέσα από τον φόβο του Κυρίου και το έργο του Αγίου Πνεύματος.

Η ανανέωση της Εκκλησίας μέσα στους αιώνες

του Παναγιώτη Λιλή

Η εκκλησία, ως ζωντανός οργανισμός, δεν είναι στατική, αλλά ανανεώνεται διαρκώς.

Στον φυσικό κόσμο, ο ήλιος, ο αέρας και το νερό είναι τα βασικά στοιχεία για την ύπαρξη της ζωής πάνω στον πλανήτη μας. Χωρίς αυτά δεν υπάρχει ζωή. Με την ενέργειά τους ανανεώνουν και επηρεάζουν ανθρώπους, ζώα και φυτά.

Το φως του ήλιου φανερώνει την υλική δημιουργία. Η Γραφή λέει ότι ο Θεός είναι φως (Αΐωναν 1:5) και με το δικό Του φως μας οδηγεί να ζήσουμε μέσα στη βασιλεία του φωτός (Πραξ 26:18).

Ο αέρας είναι μια αόρατη δύναμη που, όμως, τα αποτελέσματά του είναι φανερά όταν φυσά, για παράδειγμα στα κύματα της θάλασσας, στα δέντρα που λυγίζουν κλπ. Έτσι και το Άγιο Πνεύμα, είναι η αόρατη δύναμη του Θεού που ενεργεί πάνω στον άνθρωπο και αλλάζει τις ζωές και τις ψυχές μας.

Όπως το νερό διατηρεί τη ζωή καθιστώ-

ντας τη γη ωφέλιμη να βγάλει κάθε είδους καρπό, με τον ίδιο τρόπο ο Λόγος Του μπορεί να φέρει καλό καρπό (βλέπε παραβολή του καλού σπορέα), για όποιον σκοπό τον στέλνει στην καρδιά μας. Στον Ησαΐα 55:10-11 διαβάζουμε: «Επειδή, όπως κατεβαίνει η βροχή και το χιόνι από τον ουρανό, και δεν γυρίζει εκεί, αλλά ποτίζει τη γη, και την κάνει να εκφύει και να βλασταίνει, για να δώσει σπόρο σ' αυτόν που σπέρνει, και ψωμί σ' αυτόν που τρώει, έτσι θα είναι και ο λόγος μου, που βγαίνει από το στόμα μου· δεν θα γυρίσει σε μένα αδειανός, αλλά θα εκτελέσει το θέλημά μου, και θα ευοδωθεί σε ό,τι τον αποστέλλω».

Μιλώντας ο Κύριος στην Σαμαρείτισσα της αποκάλυψε το νερό της αιώνιας ζωής: «Όποιος πίνει από το νερό αυτό, θα ξαναδιψάσει. Μα όποιος πει από το νερό που θα του δώσω εγώ, αυτός όχι, δε θα διψάσει ποτέ. Απεναντίας, το νερό που θα του δώσω, θα γίνει μέσα του μια πηγή που θα αναβλύζει νερό ζωής αιώ-

νίας» (Ιωαν. 4:13-14, Λόγος).

Ο λόγος Του ανανεώνει, δυναμώνει, ελευθερώνει και οδηγεί με ασφάλεια στους δικούς Του δρόμους. Είπε ο Πέτρος: «Και σε ποιόν να πάμε, Κύριε; Εσύ κατέχεις τα λόγια που οδηγούν στην αιώνια ζωή» (Ιωαν. 6:68, ΜΒΕ).

Σε άλλο σημείο ο Κύριος, μιλώντας στους μαθητές του είπε: «Αν διψάει κάποιος, σ' εμένα να έρχεται και να πίνει. Όπως το λέει η Γραφή, ποτάμια ζωντανού νερού θα ξεχυθούν μέσα από εκείνον που πιστεύει σ' εμένα. Κι αυτό το είπε ο Ιησούς, εννοώντας το Πνεύμα που επρόκειτο να πάρουν εκείνοι που πίστευαν σ' αυτόν, γιατί δεν είχε δοθεί ακόμα το Άγιο Πνεύμα, εφόσον δεν είχε δοξαστεί ακόμα ο Ιησούς» (Ιωαν. 7:37-39, Λόγος).

Ο λόγος Του μεταμορφώνει τον εσωτερικό άνθρωπο: «Γι' αυτό δεν αποθαρρυνόμαστε. Άλλωστε, αν και η εξωτερική μας ύπαρξη φθείρεται, η πνευματική μας ύπαρξη όμως, ανανεώνεται μέρα με τη μέρα» (2Κορ. 4:16, Λόγος).

Το Άγιο Πνεύμα πραγματοποιεί τον λόγο Του στη ζωή μας. Λίγο πριν φύγει ο Κύριος στον ουρανό μίλησε για τον Παράκλητο:

«Τώρα όμως πηγαίνω κοντά σ' εκείνον που με απέστειλε, και κανένας από σας δε με ρωτάει: Πού πηγαίνεις; Αντίθετα, επειδή σας τα είπα αυτά, την καρδιά σας την έχει γεμίσει λύπη. Εγώ όμως σας τη λέω την αλήθεια, ότι σας συμφέρει να αναχωρήσω εγώ. Γιατί αν δεν αναχωρήσω, δε θα έρθει σε σας ο Παράκλητος. Αν όμως αναχωρήσω, θα τον στείλω σε σας.

Κι όταν έρθει εκείνος, θα ελέγξει τον κόσμο σχετικά με το θέμα της αμαρτίας, το θέμα της δικαιοσύνης και το θέμα της κρίσεως. Για το θέμα της αμαρτίας, πρώ-

τα, γιατί δεν πιστεύουν σε μένα. Για το θέμα της δικαιοσύνης έπειτα, γιατί πηγαίνω στον Πατέρα μου και δε θα με βλέπετε πια. Και για το θέμα της κρίσεως, τελικά, επειδή ο άρχοντας του κόσμου αυτού είναι κίολας καταδικασμένος.

Έχω πολλά ακόμα να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε τώρα. Μα σαν έρθει εκείνος, το Πνεύμα της Αλήθειας, θα σας καθοδηγήσει σε όλη την αλήθεια, γιατί δε θα μιλήσει αυθαίρετα, αλλά θα πει όσα θ' ακούσει. Και θα σας προαναγγείλει εκείνα που πρόκειται να συμβούν. Εμένα θα δοξάσει εκείνος, γιατί από το δικό μου πλούτο θα πάρει και θα σας αναγγείλει. Όλα όσα έχει ο Πατέρας, δικά μου είναι. Γι' αυτό σας είπα πως από το δικό μου πλούτο θα πάρει και θα αναγγείλει σε σας». (Ιωαν. 16:5-15)

Η χάρη και το έλεος του Κυρίου ανανεώνονται καθημερινά στην ζωή μας, όχι γιατί είμαστε εμείς πιστοί, αλλά γιατί Αυτός παραμένει πιστός σ' αυτά που λέει.

«Είναι έλεος του Κυρίου ότι, δεν συντελεστήκαμε, επειδή δεν έλειψαν οι οικτιρμοί του. Ανανεώνονται κατά τα πρωινά· μεγάλη είναι η πιστότητά σου. Ο Κύριος είναι η μερίδα μου, είπε η ψυχή μου· γι' αυτό θα ελπίζω σ' αυτόν» (Θρην. 3:22-24)

Στο πέρασμα των αιώνων, η εκκλησία Του επέζησε σφυρηλατημένη μέσα από τα λιοντάρια των ρωμαϊκών αρένων και από κάθε λογής παράλογο διωγμό την περίοδο του σκοτεινού μεσαίωνα.

Παρόλα αυτά έμεινε ζωντανή. Και μάλιστα με ανανεωμένες τις δυνάμεις της συνέχισε να προχωρά μπροστά προς τον σκοπό της ύπαρξής της... Για το μεγάλο ραντεβού στην αιωνιότητα μαζί Του!

Νέα και δράσεις από τις εκκλησίες μας και τον κόσμο

Εκκλησία Σερρών

Μέσα στον αγρό του Κυρίου, υπάρχει αρκετό έργο για κάθε έναν που θέλει να εργαστεί. Πριν από πέντε χρόνια περίπου, ο αδ. Θεοδόσης Αλελής ξεκίνησε ένα ευαγγελιστικό έργο στο παζάρι των Σερρών κάθε Τρίτη. Μέσα από αυτό είχε

την ευκαιρία να ευαγγελίσει πολλά άτομα. Σήμερα, όλοι γνωρίζουν πού υπάρχει ένα τραπεζάκι όπου διανέμεται ευαγγελιστικό υλικό και, κυρίως, η Καινή Δια-

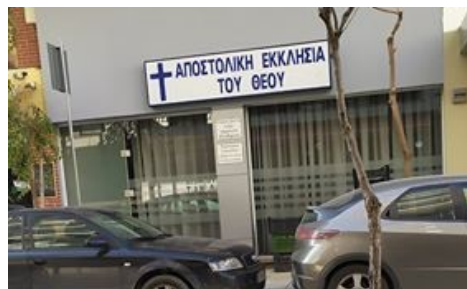
θήκη στη δημοτική γλώσσα. Ας προσευχήμαστε ο Κύριος να αγγίξει και να σώσει ψυχές.

Επίσης, τους καλοκαιρινούς μήνες ξεκινήσαμε με τον γαμπρό μου, Ραφαήλ Νικολαΐδη, να βγαίνουμε στην πλατεία της πόλης και να έχουμε ένα ανοιχτό μουσικό πρόγραμμα. Πρέπει να ομολογήσω ότι είναι μια ωραία εμπειρία.

Ως Αποστολική Εκκλησία Σερρών, τα τελευταία χρονιά ο Θεός μάς έφερε σε ενότητα με την αδελφική Ευαγγελική Εκκλησία της πόλης μας και έχουμε συχνά κοινές συναθροίσεις, αλλά και μεσοβδομαδιαίες προσευχές γυναικών και ανδρών.

Πάντα θέλαμε να οργανώσουμε κάτι για τους νέους μας. Μέσα από αυτή τη συνεργασία έχουμε πλέον κάθε Κυριακή απόγευμα κοινή συνάντηση των νέων με προσευχή, υμνωδία και ανάγνωση του Λόγου. Επιπλέον, σε κάθε ευκαιρία προσπαθούμε να επισκεπτόμαστε κάποιες εκκλησίες των γύρω πόλεων καθώς γνωρίζουμε ότι η αδελφική ενότητα φέρνει πολλές ευλογίες «Δέστε, τι καλό και τι τερπνό, να συγκατοικούν με ομόνοια αδελφοί! ... επειδή, εκεί ο Κύριος διόρισε την ευλογία, ζωή μέχρι τον αιώνα» (Ψαλμ 133).

Με την ευκαιρία, θα ήθελα για άλλη μια φορά να ευχαριστήσω όλους εσάς που βοηθήσατε οικονομικά στην πρόσφατη ανακαίνιση της καινούριας αίθουσας στην οποία έπρεπε να μετακομίσουμε. Είθε ο Κύριος να καλύψει κάθε σας ανάγκη.

Ζητάμε τις προσευχές σας ώστε η νέα χρονιά να είναι πιο ευλογημένη και καρποφόρα για όλους μας.

Γιώργος Θεοδωρίδης

51^ο Συνέδριο Σ.Α.Ε.Π.Ε.

Στις 19-21 Απριλίου 2019 πραγματοποιήθηκε το 51^ο συνέδριο της Σ.Α.Ε.Π.Ε. στην Αποστολική Εκκλησία Πεντηκοστής Κατερίνης.

Το συνέδριό μας τα τελευταία δύο χρόνια δεν είναι πλέον αποκλειστικά συνέδριο νεολαίας αλλά συνέδριο για όλες τις ηλικίες. Μπορούν να συμμετέχουν σε αυτό από μεμονωμένα άτομα οποιασδήποτε ηλικίας έως και ολόκληρες οικογένειες. Εκτός των τριών κεντρικών μαθημάτων, της υμνωδίας και της πρωινής προσευχής, που απευθύνονται στο σύνολο των συνέδρων, γίνονται και μαθήματα - εργαστήρια ξεχωριστά για παιδιά, για εφήβους, για γυναίκες, για άνδρες... Παράλληλα υπάρχει αρκετός ελεύθερος χρόνος για νέες γνωριμίες, επικοινωνία, χαλάρωση...

Το γενικό θέμα του συνεδρίου στη χρονιά που μας πέρασε ήταν:

«Από το σώμα της ταπεινώσης στο σώμα της δόξας. Μόρφωση – Συμμόρφωση - Μεταμόρφωση»

Εκλεκτοί ομιλητές ανέλυσαν τα εξής επιμέρους θέματα:

- «Ζήσε μέσα στον κόσμο, αλλά μην επιτρέπεις στον κόσμο να ζει μέσα σου. Ζήσε μέσα στη σάρκα αλλά όχι στις επιθυμίες και τα έργα της σάρκας». Χαράλαμπος Φ. Σιδηρόπουλος
- «Καθάρισε τον καθρέφτη, για να φανεί καθαρότερα η ΕΙΚΟΝΑ». Αιδ. Γεώργιος Γούδας
- «Η Μεταμόρφωσή μας, μια διαρκής πορεία μέχρι το τελικό «όμοιοι με Αυτόν»». Δημήτρης Πηλειδής

Πραγματοποιήθηκαν επίσης τα εξής εργαστήρια:

- «Η αποστολή της Εκκλησίας στον ευαγγελισμό» (για άντρες) Παναγιώτης Λιλής
- «Όταν ο γάμος και η μητρότητα καθυστερούν...» (για γυναίκες) Σμαράγδα Ντασιούδη
- «Εφόδια για τη διακονία» (για γυναίκες) Τούλα Ηλία
- «Τα διάφορα πρόσωπα της φιλίας: πώς να χιζουμε υγιείς φιλικές σχέσεις» (για εφήβους) Χλόη Καπελούζου
- «Η επιθυμία των οφθαλμών» (για εφήβους) Γιώργος Αγγέλου

Οι μικροί μας φίλοι απόλαυσαν τα ταχυδακτυλουργικά του Μανόλο και είχαν επίσης και τα δικά τους μαθήματα με τον Γιώργο Ιορδανίδη.

Την ώρα της προσευχής οδήγησε ο αδ. Σάμος Μπρούλης και την υμνωδία ανέλαβαν η Μουσική Ομάδα Λατρείας «Μεταμόρφωση» και η Μουσική Ομάδα Λατρείας Καβάλας.

Ομολογουμένως η παρουσία του Θεού έγινε αισθητή και απολαύσαμε ένα τριήμερο πλούσιων ευλογιών.

Καλοκαιρινή συνάντηση παιδιών και εφήβων

«Ντυθείτε την πανοπλία του Θεού». Αυτό ήταν το θέμα της 5ήμερης συνάντησης των παιδιών και εφήβων μας στις 30/7 με 4/8 2019 στο Χριστιανικό Κέντρο «Ελπίδα» στο Φίλυρο Θεσσαλονίκης. 5 ημέρες γεμάτες παρέα, επικοινωνία, συναναστροφή, παιχνίδι, ψυχαγωγία, χειροτεχνίες, καλό φαγητό, βιβλικά μαθήματα, μουσική, λατρεία...

Ο καλός μας Θεός μας χάρισε για ακόμη μια χρονιά την ευκαιρία να απολαύσουμε αξέχαστες στιγμές κάτω από τη δική του προστασία.

Καθημερινά είχαμε την πρωινή μας λατρεία, το βιβλικό μας μάθημα, -με τα παιδιά χωρισμένα σε δύο ηλικιακές ομάδες- τις χειροτεχνίες – κατασκευές μας και μετά παιχνίδι. Πολύ παιχνίδι. Ποδόσφαιρο, μπάσκετ, ποδοσφαιράκι, πιנגκ-πονγκ, κούνια, τσουλήθρα...

Αυτή τη φορά πέρα από τα συνηθισμένα είχαμε και καινούριες δραστηριότητες. Paint ball, zip line, τοξοβολία, κατέβασμα στην αυτοσχέδια νεροτσουλήθρα και μπλουμ βουτιά στην πισίνα.

Μετά τη μεσημεριανή ξεκούραση, η απογευματινή μας συνάθροιση και ξανά παιχνίδι. Η μέρα έκλεινε αργά το βράδυ με οργανωμένη ψυχαγωγία.

Μεγάλη χαρά και ικανοποίηση μας δίνει το γεγονός πως τα παιδιά μας καθώς μεγαλώνουν όχι μόνο περιμένουν με λαχτάρα, συμμετέχουν στην κατασκήνωση και «συμβιώνουν» με τα μικρότερα παιδιά, αλλά αναλαμβάνουν και ενεργούς ρόλους για την όσο το δυνατόν απρόσκοπτη και αρτιότερη πραγμάτωσή της.

Η αλήθεια είναι πως όλα κύλησαν τόσο όμορφα και ευλογημένα που δεν κατάλαβαμε πότε πέρασαν και αυτή τη φορά οι μέρες. Συμφωνήσαμε όμως, αν ται-

ριάξει, να ξανασυναντηθούμε πριν το επόμενο καλοκαίρι. Και τελικά ταίριαξε. Στις 21 Δεκεμβρίου μαζευτήκαμε ξανά μαζί, στον ίδιο καταπληκτικό, φιλόξενο χώρο. Μια μεγάλη παρέα γύρω από το αναμμένο τζάκι, ψάλλαμε, μιλήσαμε για τα Χριστούγεννα, θυμηθήκαμε τις ωραίες στιγμές του καλοκαιριού βλέποντας φωτογραφίες και βίντεο, φάγαμε όλοι μαζί, παίξαμε και αργά το απόγευμα αναχωρήσαμε για τα σπίτια μας.

Το επόμενο ραντεβού μας; Ο Θεός γνωρίζει.

Μπορείτε πάντως να ενημερώνεστε από την ιστοσελίδα της Συνόδου: www.pentecost.gr

ή από τη σελίδα μας στο fb: Επιτροπή Συνεδρίου Νέων.

Εκκλησία Καβάλας

Χριστουγεννιάτικη γιορτή

Με τη χάρη του Θεού αποφασίσαμε για το 2019 να κάνουμε τη χριστουγεννιάτικη γιορτή μας όχι στην εκκλησία αλλά στην αίθουσα ενός ξενοδοχείου της πόλης μας.

Ορίσαμε την ημέρα, 22/12/2019. Ετοιμάσαμε το υλικό μας, κείμενα, αντικείμενα, τυπώσαμε και μοιράσαμε τις προσκλήσεις μας και με πολύ μεράκι επιδοθήκαμε στις πρόβες μας. Δουλέψαμε για δύο μήνες περίπου και παράλληλα προσευχόμεσταν για την ευλογία του Θεού.

Και ο Θεός για ακόμη μια φορά ξεπέρασε τις προσδοκίες μας. Παρά την έντονη βροχόπτωση η αίθουσα χωρητικότητας περίπου 200 ατόμων σχεδόν γέμισε. Όλοι, και κυρίως τα παιδιά μας, δώσαμε τον καλύτερό μας εαυτό για τον Κύριό μας, για αυτόν που έδωσε τα πάντα για μας.

Ταξιδέψαμε στο παρελθόν, στην εποχή των προφητών που προφήτεψαν τη γέννηση του Σωτήρα. Φτάσαμε στα χρόνια του Χριστού και διηγηθήκαμε με παρουσία power point και κείμενα της βίβλου τα γεγονότα της γέννησης. Είπαμε ποιήματα για το πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων. Παίξαμε ένα θεατρικό σκετς, με πρωταγωνιστές τα δέντρα του δάσους, που μιλούσε για τα πραγματικά στολίδια που ομορφαίνουν τη ζωή μας, τα αιώνια δώρα που μας χαρίζει ο Ιησούς Χριστός.

Τέσσερα κεριά και ένα μόνο και φοβισμένο παιδί ήταν οι πρωταγωνιστές του 2^{ου} σκετς. Το μήνυμά του; Η γέννηση του Χριστού έφερε φως και ελπίδα στην ανθρωπότητα τότε. Μα και σήμερα, ακόμη και αν φαίνεται πως οι αξίες της ζωής σβήνουν, η γέννηση του Χριστού, ο θάνατος και η ανάστασή Του ζωντανεύουν την ελπίδα μας και πλημμυρίζουν τη ζωή μας με φως.

Ανάμεσα σε όλα αυτά ψάλλαμε υπέροχους χριστουγεννιάτικους ύμνους.

Στο τέλος δόθηκε το μήνυμα για το πιο μεγάλο δώρο που προσφέρθηκε ποτέ στον άνθρωπο, στον κάθε άνθρωπο. Το δώρο της σωτηρίας και της αιώνιας ζωής δια του Ιησού Χριστού.

Αποχαιρετώντας τους επισκέπτες μας τους προσφέραμε μελομακάρονα και κουραμπιέδες καθώς επίσης και την Καινή Διαθήκη με ένα χριστουγεννιάτικο φυλλάδιο.

Γιώργος Ιορδανίδης

Abana House

Δύο ιεραπόστολοι, ο Brad και η Kim, που έχουν διακονήσει στην Αιθιοπία και το Σουδάν, ένωσαν το κάλεσμα του Θεού για να υπηρετήσουν τους πρόσφυγες στην Ελλάδα. Καθώς προσευχόντουσαν για να καταλάβουν πού ακριβώς τους θέλει ο Θεός, Εκείνος τους οδήγησε στην Καβάλα. Έτσι, δεν έχασαν χρόνο. Ταξίδεψαν στην Καβάλα και άρχισαν να συναναστρέφονται με πρόσφυγες, να ακούν τις ιστορίες τους και να γίνονται φίλοι μαζί τους. Και φυσικά, τους μίλησαν για τον Χριστό. Μέσα από τις επαφές αυτές συνδέθηκαν και με μια ομάδα Χριστιανών προσφύγων. Εν τω μεταξύ, συνδέθηκαν με την τοπική μας εκκλησία και ιδιαίτερα με την Γκαμπριέλα, η οποία ήρθε κι εκείνη ως ιεραπόστολος στην Ελλάδα και είναι σήμερα μόνιμο μέλος της εκκλησίας.

Αν και οι αδελφοί αυτοί δεν μένουν μόνιμα στην Καβάλα, ο Θεός γέννησε μέσα στην καρδιά τους την επιθυμία να βρουν έναν χώρο που θα χρησιμοποιείται για την διακονία των προσφύγων. Έτσι, λοιπόν νοίκιασαν ένα διαμέρισμα και το ονόμασαν Abana House (Το σπίτι του Πατέρα μας).

Ο χώρος αυτός οργανώθηκε και επιπλώθηκε με τη βοήθεια των ιεραποστόλων και των αδερφών της τοπικής εκκλησίας. Στον χώρο αυτόν πραγματοποιούνται μαθήματα ελληνικών, μουσικής και βιβλικής μαθητείας. Επίσης, στον ίδιο χώρο λαμβάνει χώρο και η συνάθροιση των προσφύγων.

Το έργο των αδερφών μας είναι αξιόθαύμαστο και μια πραγματική ανάγκη για την περιοχή. Οι προσευχές σας είναι πολύτιμες. Το μόνο σίγουρο είναι πως ο Θεός είναι ζωντανός και εργάζεται ανάμεσα μας!

Σταυρούλα Παπαδοπούλου

Εκκλησία Κατερίνης

Τον Ιούνιο του 2015 βρεθήκαμε στην Ειδομένη με τη νεολαία της Συνόδου των εκκλησιών Πεντηκοστής, για να καλωσορίσουμε τους πρόσφυγες πολέμου από τη Συρία και το Ιράκ και ταυτόχρονα να τους αποχαιρετήσουμε προσφέροντάς τους τρόφιμα, νερό και ρούχα, καθώς περνούσαν τα σύνορα με τα πόδια. Άνθρωποι ταλαιπωρημένοι, κουρασμένοι, απογοητευμένοι και με την αγωνία έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Αυτές οι τραγικές εικόνες ήταν καθοριστικές στη ζωή μου. Αισθάνθηκα ότι πρέπει να κάτω κάτι για να απαλύνω λίγο τον πόνο και την εγκατάλειψη αυτών των ανθρώπων. Έτσι, γεννήθηκε η ιδέα της δημιουργίας ενός προσφυγικού σχολείου αγγλικών κάτω από την αιγίδα της Χριστιανικής οργάνωσης «Περιχώρησις». Μέσα σε αυτό το σχολείο έπρεπε να χρησιμοποιήσω τις δεξιότητές μου, για να φανώ χρήσιμη στο έργο που μας εμπιστεύθηκε ο Ιησούς Χριστός.

Μέσα σε δύο χρόνια καταφέραμε να οδηγήσουμε 55 πρόσφυγες στις εξετάσεις του Πανεπιστημίου Michigan για την απόκτηση του πρώτου πτυχίου γλωσσομάθειας, επιπέδου A1 και A2. Η επιτυχία ήταν 100%! Η χαρά και η ικανοποίηση ήταν απεριγράπτη στην εκδήλωση απονομής των πτυχίων, καθώς πέραν των οικογενειών που παρακολούθησαν, είχαμε μαζί μας και τους υπευθύνους των εξετάσεων του Πανεπιστημίου, να παραδίδουν τα πτυχία στους μαθητές!

Τον Ιούνιο του 2019, οχτώ μαθητές μας έλαβαν μέρος στις εξετάσεις του ίδιου Πανεπιστημίου για την απόκτηση του πτυχίου επιπέδου B2 «Lower». Προς μεγάλη μας έκπληξη τέσσερις από αυτούς τα κατάφεραν και απέκτησαν το πτυχίο B2 και οι υπόλοιποι τέσσερις το B1. Ευχαριστούμε τον Θεό για την ευκαιρία που μας έδωσε να τους υπηρετήσουμε με αυτόν τον τρόπο. Η δόξα ανήκει μόνο σε αυτόν!

Επίσης, μέσα από την εκμάθηση της γλώσσας είχαμε την ευκαιρία να αναπτύξουμε και φιλικές σχέσεις μαζί τους, κάνοντας επισκέψεις στα σπίτια τους και προσφέροντας κάποια σνακ τα πρωινά. Παράλληλα με αυτό το έργο, ποτέ δεν ξεχάσαμε και τους συμπολίτες μας που βρίσκονται σε δύσκολη οικονομική κατάσταση. Ο στόχος μας ήταν και εξακολουθεί να είναι να είμαστε δίπλα τους βοηθώντας στην ανάγκη τους για λίγη ζεστασιά στο σπίτι, αγοράζοντάς τους ξύλα ή πετρέλαιο, προσφέροντας τρόφιμα, φάρμακα και είδη καθημερινής χρήσης. Η προσευχή μας και η ευχή μας είναι να συνεχίσουμε το έργο της φιλανθρωπίας που διδαχθήκαμε από τον λόγο του Θεού αλλά και από τον αείμνηστο αδελφό, ποιμένα και πρόεδρο της Συνόδου μας, Λάμπη Σιδηρόπουλο.

*Έφη Χατζηελευθερίου
Καθηγήτρια Αγγλικής*

Επισκεφθείτε την επίσημη ιστοσελίδα της Συνόδου μας!

www.pentecost.gr

Μπορείτε να βρείτε πληροφορίες για τις δράσεις και τις εκδηλώσεις της Συνόδου, τις διευθύνσεις των εκκλησιών μας, όπως επίσης και παλιά τεύχη του περιοδικού ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ σε μορφή pdf.

Επιστολή από την Εκκλησία Μενιδίου

Αγαπητοί αδελφοί της Συνόδου, Ευλογούμε την εκκλησία του Ιησού Χριστού και ευχαριστούμε τον Θεό για το έργο του εδώ στην περιοχή του Μενιδίου. Το Μενίδι είναι μια δύσκολη περιοχή που πλήττεται από ομάδες Ρομά που διακινούν τα ναρκωτικά και σπέρνουν τον θάνατο. Συχνά βλέπουμε γύρω μας νέα κορμιά να κείτονται χάμω στο τσιμέντο σαν νεκροί ή να κουνιάζουν στα σκαλιά κάποιου σπιτιού και σε παρατημένες οικοδομές, για να πάρουν τη δόση τους και να χαθούν στο δαίμονα της ψευδαίσθησης και της παραμύθας όπως τα αποκαλούν. Όμως ο Κυριός δε σταματά. Την Παρασκευή είχαμε δυο άντρες, αδέρφια ενός ατόμου από την εκκλησία μας, παραδομένους σ' αυτόν τον δαίμονα της ψευδαίσθησης, οι οποίοι πήραν την απόφαση να ξεφύγουν. Παρέδωσαν την καρδιά τους στον Κυριό και αποφάσισαν να ενταχθούν στο Ρέτο, ώστε να λάβουν ολοκληρωτική θεραπεία μέσα από τον λόγο του Θεού, σε μια ιδιαίτερη σχέση με τον Θεό.

Επίσης ευχαριστούμε τον Θεό για εσάς και όλους όσοι μας στήριξαν με κάθε μορφή προσφοράς, καθώς καταφέραμε να πληρώσουμε το φρεάτιο για την παροχή νερού για την πυροπροστασία. Ήταν ένα αρκετά μεγάλο ποσό που μόνο με τη χάρη του Θεού μπορούσε να συγκεντρωθεί.

Αδέλφια μου το έργο του Θεού προχωράει και εμείς Τον ευχαριστούμε για τα σχέδια Του, που είναι μοναδικά, και ιδιαίτερα για το κάθε ένα παιδί Του και για ολόκληρο τον λαό Του γενικά.

«Επειδή, γνωρίζω τις βουλές που βουλεύομαι για σας, λέει ο Κυριός, βουλές ειρήνης, και όχι κακού, για να σας δώσω το προσδοκώμενο τέλος» (Ιερεμ. 29:11).

Η χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού, η αγάπη του Θεού, και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, να είναι μαζί με όλους σας.

Με αγάπη Χριστού,
Ευάγγελος Πίττας
Εκκλησία του Ιησού Χριστού Μενιδίου

Η Φωνή της Αγάπης

Ακούστε τον ραδιοφωνικό μας σταθμό μέσα από το Internet! Κάθε μέρα όλο το 24ωρο ακούγονται μηνύματα του Ευαγγελίου, ύμνοι, βιβλικά αναγνώσματα, παιδικά προγράμματα, επιστημονικά θέματα από ειδικούς.

Μπορείτε να μας ακούσετε στο:

www.thevoiceoflove.gr

Μπορείτε να μας στείλετε μήνυμα:

mail@thevoiceoflove.gr

Αναχώρησαν για τη δόξα

Σπύρος Πορτινός (1921 – 2019)

Ο Σπύρος Ι. Πορτινός ανήκει στη γενιά, που το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποίησε απ' τη δεκαετία του 1940 στον Ελλαδικό χώρο, για να ακουστεί και να ευδοκιμήσει το Ευαγγέλιο της Χάρης του Χριστού. Ανήκει στην πολυάριθμη εκείνη γενιά των χαρισματούχων νέων γύρω απ' τον Κ. Μεταλληνό, οι οποίοι, με ασίγηστο πάθος για τα Νέα της Λύτρωσης που πραγματοποίησε ο Χριστός στο Σταυρό του Γολγοθά, δεν υπολόγισαν θυσίες και κόπους, αγωνιζόμενοι για να μεταφέρουν τα ΧΑΡΜΟΣΥΝΑ ΝΕΑ σε όλη την πατρίδα μας, αλλά και έξω απ' αυτήν.

Όσοι συνεργάστηκαν μαζί με τον Σπύρο Πορτινό έχουν να διηγηθούν σωρεία γεγονότων, και όχι μονάχα για την περιοχή της Αθήνας. Ο ίδιος πολύπλευρα ταλαντούχος και ακατάπαυστα ακούραστος. Από τα πολλά χαρίσματά του, θα θυμίσουμε δύο:

1. Ως κήρυκας, ευχάριστος, ελκυστικός, χρησιμοποιούσε παραδείγματα μέσα απ' την ίδια τη ζωή. Την ώρα που μιλούσε, σήκωνε ξαφνικά το χέρι, έδειχνε κάποιον και τούλεγε: «Εσένα, σήμερα, σε καλεί ο Χριστός, τι θα κάνεις;» ...

2. Ως ποιητής, ανεπανάληπτος. Τα πολλά ποιήματά του, πολύπλευρα και μεσά μηνυμάτων, αγγίζουν τις χορδές της ανθρώπινης ψυχής. ...

Σίγουρα οι πολλαπλές διακονίες του

αδελφού Σπύρου Πορτινού θα μας λείψουν. Ας ζητήσουμε όμως από τον ζωντανό Ιησού Χριστό να μας χαρίσει και άλλους πολλούς πιστούς εργάτες Του, ώστε τα κενά να υπερπληρωθούν και οι αποθήκες να γεμίσουν.

(Αναδημοσίευση από το περιοδικό Ελεύθερο ΒΗΜΑ, τ.73, κατόπιν αδείας)

Σπύρος Φίλος (1927 – 2019)

Ο αγαπητός αδελφός Σπύρος Φίλος την 25η Οκτωβρίου 2019 εκλήθη στην παρουσία του Ιησού Χριστού, μετά από σύντομη ασθένεια

... Ταπεινός εργάτης, συνάμα δε εκλεκτός και αφιερωμένο σκεύος εκλογής. Εκ των εξόχων πνευματικών διδασκάλων εντός της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών και όχι μόνο, δίδαξε προφορικά και γραπτά, όσα ο Κύριος του εμπιστεύθηκε για έξι και πλέον δεκαετίες. Ένα πραγματικά κινητό θεολογικό πανεπιστήμιο. Σαν πρόεδρος της Ε.Δ. καθώς και των σωματείων της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών υπήρξε ταπεινός υπηρέτης. Ταυτόχρονα άγρυπνος επίσκοπος και πρεσβύτερος της Ε.Ε.Ε. Αθηνών. Πνευματική προσωπικότητα που διέθετε τον χρόνο του στην υπηρεσία του Ιησού Χριστού και των εκκλησιών.

Συνέγραφε, εκήρυττε, μετέφραζε, εδίδασκε, επισκεπτόταν, προσευχόταν, βοηθούσε, παρηγορούσε, αποτελώντας ταυτόχρονα υπόδειγμα αισιοδοξίας, θετικού

πνεύματος και ενθάρρυνσης, ιδιαίτερα των νεαρών σε ηλικία αδελφών και εργατών του Ευαγγελίου. Το βλέμμα του απλωνόταν και αγκάλιαζε τις ουράνιες δόξες. Ολοκληρώνοντας την επί γης αποστολή του, άφησε πίσω του πνευματική κληρονομιά και παρακαταθήκες αιώνιας αξίας. Οι εκδόσεις ΠΕΡΓΑΜΟΣ συνέβαλαν στην πνευματική τροφοδοσία του ελληνικού λαού και κυρίως η μετάφραση της Αγίας Γραφής στα νέα ελληνικά.

(Αναδημοσίευση κατόπιν αδείας από το περιοδικό Ελεύθερο Βήμα, τ.74)

Γιώργος Κρίσιλας (1939 - 2019)

Ο Γιώργος Κρίσιλας γεννήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 1939 στην Αθήνα. Μεγάλωσε στην Αθήνα μέσα σε μία Χριστιανική οικογένεια με εννέα παιδιά, έξι αγόρια και τρία κορίτσια. Η οικογένειά του δεν ήταν οικονομικά εύπορη γι' αυτό τα παιδιά είχαν μάθει από μικρά να προσεύχονται για τις προσωπικές τους ανάγκες και να εμπιστεύονται απόλυτα στην αγάπη και στην πρόνοια του Θεού. Και οι δυο του γονείς (Αγγελική και Κωνσταντίνος) ήταν ευσεβείς κι αφιερωμένοι άνθρωποι του Θεού και φρόντιζαν πάντοτε να βοηθάνε και να μιλάνε για το ευαγγέλιο στους συναθρώπους τους.

Από πολύ νεαρή ηλικία ο Θεός άγγιξε την καρδιά του νεαρού Γιώργου. Αγαπούσε και είχε δίψα για τον Θεό και για τον Λόγο Του. Έβλεπε πάντοτε την αγάπη και την ειρήνη του Θεού στη ζωή του, στοιχεία που τον χαρακτήριζαν κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο.

Όταν μεγάλωσε και τελείωσε το Γυμνάσιο, ο Θεός κατά έναν θαυμαστό τρόπο άνοιξε μία πόρτα για να πάει να σπουδάσει σε Βιβλικό Σχολείο στην Αμερική για δύο χρόνια, στο Zion Bible Institute.

Ο Θεός τον ευλόγησε και τον προετοίμασε εκεί για το έργο που Εκείνος τον προόριζε. Μόλις επέστρεψε στην Αθήνα πήγε στον στρατό και εκεί κατατάχθηκε στη τάξη του διερμηνέα. Μετά το στρατιωτικό ο Θεός του άνοιξε μια θέση στην Τράπεζα της Ελλάδος της Θεσσαλονίκης. Παράλληλα γνώρισε την Σταυρούλα Παππά (Καραγιάννη) και μαζί έκαναν οχτώ παιδιά.

Ενώ υπηρετούσε τη θητεία του, γνώρισε τον αδελφό Γκούμα και ο Θεός τους βοήθησε να οργανώσουν την Β' Αποστολική Εκκλησία Θεσσαλονίκης, την οποία υπηρέτησε για δεκαετίες με πιστότητα και αυταπάρνηση. Ήταν ένας σταθερός χριστιανός, ταπεινός, γλυκός, και πράος. Ως ποιμένας στήριξε και βοήθησε πολλούς στην εκκλησία του, ως πνευματικός ηγέτης δίδαξε άλλους πιστούς, ως συγγραφέας έγινε πηγή πνευματικής οικοδομής για την ευρύτερη κοινότητα των πιστών. Ο Γιώργος Κρίσιλας υπήρξε από τους λίγους πεντηκοστιανούς πιστούς που παρουσίασε πλούσιο και αξιόλογο συγγραφικό έργο. Κάποια από τα βιβλία του είναι:

1. Η μοναδική απάντηση στους προβληματισμούς της εποχής μας.
2. Ο σκοπός και το σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο
3. Παραδόσεις Αποστολικές ή Ανθρώπινες;
4. Γιατί είναι λάθος η πίστη των Μαρτύρων του Ιεχωβά.
5. Απάντηση στην πολεμική κατά του δόγματος της Αγίας Τριάδος και της προύπαρξης του Χριστού.

Γιώργος Πατσαούρας (1947 – 2020)

Ο Γιώργος Πατσαούρας γεννήθηκε το 1947 σε μια φτωχή οικογένεια. Σε ηλικία 17 ετών έδωσε τη ζωή του στον Χριστό. Παντρεύτηκε τη Μαργαρίτα και έκαναν δύο ευλογημένα παιδιά, την Ευαγγελία και τη Βασιλεία. Σπούδασε νομική και με τον ρόλο αυτό υπηρέτησε το σώμα του Χριστού στη χώρα μας ως συνήγορος υπεράσπισης σε πολλές δίκες αδελφών μας και έτσι υπήρξε ένας από τους καταλύτες για την θρησκευτική ελευθερία στην χώρα μας.

οραματιστής και πρωτοπόρος σε διάφορες διακονίες. Κάτω από την ηγεσία του δημιουργήθηκε μια δυναμική εκκλησία που ίδρυσε θυγατρικές εκκλησίες διάφορων εθνικοτήτων.

Η δράση και η επιρροή του ξεπερνούσε κατά πολύ τα όρια της εκκλησίας του. Υπήρξε μέλος της Βιβλικής Εταιρίας, συμμετείχε ενεργά στον ΠΕΣ και στην ευρύτερη ευαγγελική κοινότητα της Ελλάδας. Υπήρξε μέλος της Πνευματικής Επιτροπής της Αδελφότητας από τη δημιουργία του θεσμού και ομιλητής σε πλήθος συνεδρίων.

Το 1974 ανέλαβε ποιμένας της Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού Αθηνών την οποία υπηρέτησε μέχρι τον θάνατό του. Είχε βαθιά πίστη στον Θεό, πάθος για το έργο του Κυρίου, επιμονή και σταθερότητα μέσα στις δυσκολίες. Με πλατύ οραματισμό συνεχώς κατέστρωνε και υλοποιούσε σχέδια για την επέκταση της βασιλείας του Θεού στη χώρα μας. Ήταν

Η ξαφνική του αναχώρηση αφήνει ένα δυσαναπλήρωτο κενό στην κοινότητα των πιστών της χώρας μας. Ταυτόχρονα όμως, αφήνει πίσω του ευλογημένους συνεργάτες του, για να συνεχίσουν το έργο και ένα λαμπρό παράδειγμα ηγέτη, ποιμένα και γνήσιου Χριστιανού.

Ημερομηνία: 10 - 12 Απριλίου

Τόπος: Αποστολική Εκκλησία Πεντηκοστής Κατερίνης

Ομιλητές:

- Δημήτρης Χρηστίδης
- Πάρης Παπαγεωργίου
- Peter Good

Σας περιμένουμε όλους εκεί!

Πληροφορίες:
www.pentecost.gr

Ο Reinhard Bonnke γεννήθηκε στη Γερμανία το 1940. Έδωσε τη ζωή του στον Κύριο στην ηλικία των εννέα ετών. Όταν ήταν ακόμα έφηβος ο Θεός τον κάλεσε με προφητεία για τον Αφρικανικό αγρό. Προετοιμάστηκε για το έργο σε βιβλικό σχολείο στην Ουαλία και αφού εργάστηκε για επτά χρόνια στη Γερμανία έφυγε για το μικρό κρατίδιο του Λεσότο στην Αφρική το 1967. Τα πρώτα χρόνια τα αποτελέσματα ήταν μικρά αλλά με πιστότητα κήρυττε ακόμα και σε πέντε άτομα.

Η καθοριστική στιγμή της διακονίας του ήταν όταν ενα βράδυ, ο Θεός του έδειξε έναν τεράστιο χάρτη της Αφρικής να γίνεται κόκκινος με το αίμα του Χριστού και άκουσε τη φωνή του Θεού να λέει: «Η Αφρική θα σωθεί!» Έκτοτε άρχισε να οργανώνει ευαγγελιστικές συναθροίσεις σε σκηνές και ο Κύριος άρχισε να εργάζεται δυναμικά σώζοντας ψυχές και θεραπεύοντας άρρωστα σώματα.

Το 1974 ίδρυσε τη διακονία Christ for all Nations (CfaN) – Ο Χριστός για όλα τα Έθνη. Καθώς τα πλήθη μεγάλωναν αγόρασαν μια μεγάλη σκηνή που μπορούσε να χωρέσει 10.000 άτομα και αργότερα, το 1984 κατασκεύασαν μια τεράστια σκηνή που μπορούσε να στεγάσει 34.000 θέσεις – την εποχή εκείνη ήταν η μεγαλύτερη κινητή κατασκευή στον κόσμο. Όταν αυτή η σκηνή καταστράφηκε ολοσχερώς από ανεμοστρόβιλο, μόλις πριν από μία μεγάλη εξόρμηση, η ομάδα αποφάσισε να κάνει την εξόρμηση υπαίθρια. Αντί για τα 34.000 άτομα, που η σκηνή χωρούσε, στην εξόρμηση εμφανίστηκαν πάνω από 100.000 άτομα – πολύ περισσότερα από όσα η σκηνή θα επέτρεπε. Από τότε όλες οι ευαγγελιστικές εξορμήσεις γίνονται υπαίθρια με τεράστια πλήθη να συγκεντρώνονται. Έχει καταγραφεί εξόρμηση στην οποία συγκεντρώθηκαν 1.600.000 άτομα (Το 2000 στο Λάγος της Νιγηρίας).

Τα αποτελέσματα της διακονίας του είναι συγκλονιστικά. Από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα η διακονία Christ for all Nations έχει καταγράψει πάνω από 79 εκατομμύρια αποφάσεις ατόμων να ακολουθήσουν τον Χριστό. Τα τελευταία χρόνια, το έργο του Reinhard Bonnke συνεχίζει ο αδ. Daniel Kolenda μαζί με την υπόλοιπη ομάδα συνεργατών τους.

Την είδηση της αναχώρησης του αδ. Bonnke αναδημοσίευσαν διεθνή ΜΜΕ όπως οι NYTimes, BBC, Deutsche Welle κλπ, ενώ συλλυπητήρια μηνύματα ανάρτησαν Πρόεδροι και αρχηγοί κρατών της Αφρικής.

Κοινωνοί Θείας φύσης

του Δημήτρη Πηλείδη

Ο Ιωάννης ξεκινά το ευαγγέλιό του παρουσιάζοντας τον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό ως τον Λόγο της ζωής που ήταν στην αρχή προς τον Θεό και ενσαρκώθηκε (Ιωαν. 1:1-5,14). Παρόμοια ανοίγει και την πρώτη του επιστολή:

«Εκείνο που ήταν από την αρχή, εκείνο που ακούσαμε, εκείνο που είδαμε με τα μάτια μας, εκείνο που τη θέα του κοιτάξαμε και τα χέρια μας ψηλάφισαν ... εξαγγέλλουμε και σε σας, για να έχετε και εσείς κοινωνία μαζί μας, και η δική μας, μάλιστα, κοινωνία είναι με τον Πατέρα και με τον Υιό του, τον Ιησού Χριστό. Κι αυτά τα γράφουμε σε σας, ώστε η χαρά σας να είναι πλήρης» (Α' Ιωαν. 1:1-4).

Πόσο κοντά στον Ιησού;

Η αφήγησή του περιγράφει μια όλο και πιο στενή επαφή με τον Ιησού. Ξεκινά με το «ακούσαμε» - αλλά μπορείς να ακούσεις τη φωνή κάποιου ακόμα και αν είσαι μακριά του. Οι μαθητές, ωστόσο, ήταν κοντά Του ώστε να Τον βλέπουν («είδαμε με τα μάτια μας»), αρκετά κοντά ώστε να Τον παρατηρούν προσεκτικά («εκείνο που τη θέα του κοιτάξαμε»), τόσο κοντά ώστε να Τον αγγίζουν («που τα χέρια μας ψηλάφισαν»)! Αυτή η πιο στενή επαφή δεν αναφέρεται μόνο στην προ της Ανάστασης συναναστροφή τους με τον Ιησού, αλλά κυρίως στις μεταναστάσιμες εμφανίσεις Του, όταν τους προσκάλεσε να Τον ψηλαφίσουν (Λουκ. 24:39-40). Την ίδια πρόσκληση απεύθυνε και στον απόντα Θωμά, ο οποίος με απερίγραπτη συγκίνηση και τρομερό

δέος αναφώνησε «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου!» (Ιωαν. 20:27-28).

Το συγκλονιστικό όμως είναι αυτό που του αποκρίθηκε ο Ιησούς αμέσως μετά! «Επειδή με είδες, πίστεψες. Μακάριοι όσοι δεν με είδαν και πίστεψαν» (εδ. 29). Αυτά τα λόγια μας προϊδεάζουν για μία ακόμα πιο στενή και ολοκληρωμένη σχέση με τον Ιησού! Μία σχέση που δε θα στηριζόταν στην αυτοψία αλλά στην πίστη. Μια σχέση που θα ξεπερνούσε κατά πολύ σε αμεσότητα και εγκυρότητα την ακοή των αυτιών, την όραση των ματιών και το άγγιγμα των χειρών.

Η κοινωνία με τον Πατέρα και τον Υιό και η πλήρης χαρά

Αυτή τη σχέση, ο Ιωάννης την ονομάζει **κοινωνία** και αναφέρει πως είναι η πηγή πλήρους χαράς για τους πιστούς. Είναι η σχέση που εγκαινίασε ο Ιησούς με τους μαθητές Του μετά την Ανάληψη και την έκχυση του Αγίου Πνεύματος την Πεντηκοστή. Όπως τους είχε ήδη προαναγγείλει, το Πνεύμα της Αλήθειας δε θα έμενε προσωρινά μαζί τους, αλλά θα ζούσε μέσα τους για πάντα. Ο δικός Του ερχομός θα μετέτρεπε τη λύπη τους σε χαρά, σαν της εγκύου που όταν γεννάει ξεχνάει τη θλίψη, εξαιτίας της χαράς ότι άνθρωπος γεννήθηκε στον κόσμο (Ιωαν. 14:15-18, 16:7,20-22). Αυτός είναι και ο σκοπός που ο Ιωάννης έγραψε την επιστολή: Για να βιώσουν τα παιδιά του Θεού μια τέτοια στενή και βαθιά σχέση και ως απόρροια αυτής, την πλήρη χαρά που μόνο αυτή δίνει!

Μας τα έδωσε όλα

Η λέξη **κοινωνία** αναφέρεται δυο φορές στην παραπάνω περικοπή και τέσσερις συνολικά στο πρώτο κεφάλαιο υποδηλώνοντας τη μεγάλη σπουδαιότητά της. Ετυμολογικά συγγενεύει με το επίθετο *κοινός* ορίζοντας πράξη που δημιουργεί κάτι κοινό - από την 'εις γάμου κοινωνία', μέχρι την κοινωνία σε μια πολιτεία! Περιγράφει επίσης τη σχέση μεταξύ των κοινωνιών-μελών αλλά και τη συνεισφορά του καθενός ξεχωριστά. Με απλά λόγια σημαίνει απόλυτη συμμετοχή σε όλα! Αμέσως αντιλαμβάνεται κανείς τη βαρύνουσα σημασία της λέξης *κοινωνία* όταν αναφέρεται στη σχέση μας με τον Πατέρα Θεό και τον Κύριο μας Ιησού Χριστό! Με μια πρωτοφανή πράξη υπέρτατης αγάπης και ανυπέβλητης χάρις, ο Θεός πρόσφερε τον Ιησού στο σταυρό καθιστώντας μας κοινωνούς όλων όσων βρίσκονται στην κυριότητά Του. Ακούγεται σχεδόν απίστευτο αλλά ο Θεός μάς έδωσε **τα πάντα** μέσα από τον Χριστό! Όλα όσα ανήκουν στον Πατέρα μας Θεό και στον Υιό του Ιησού Χριστό δόθηκαν και σε εμάς τα παιδιά και κληρονόμους Του («θα χαρίσει σε εμάς τα πάντα» Ρωμ. 8:32, «τα πάντα είναι δικά σας» Α' Κορ 3:21-23, «μας χάρισε όλα τα απαραίτητα... ώστε να γίνετε κοινωνοί θείας φύσης» Β' Πετρ. 1:3-4).

Αναμφισβήτητη η μεγαλύτερη προσφορά του Θεού είναι η σωτηρία, μέσα από την οποία γινόμαστε παιδιά Θεού. Ακούγοντας και πιστεύοντας το ευαγγέλιο, αναγεννιόμαστε από άφθαρτο σπέρμα (Α' Πετρ. 1:23), σφραγιζόμαστε με το Άγιο Πνεύμα της υπόσχεσης (Εφεσ. 1:13) και έτσι γινόμαστε κοινωνοί θείας φύσης. Ό,τι ο Ιησούς είναι, είμαστε κι εμείς, ό,τι έχει, έχουμε κι εμείς. Μπορούμε να ταυτιστούμε απόλυτα μαζί Του γιατί

Εκείνος πρώτος ταυτίστηκε απόλυτα με εμάς.

Το βαρύ τίμημα που πληρώθηκε

Πρέπει να σημειωθεί ότι, για να μας τα χαρίσει όλα αυτά έγινε αμαρτία για να γίνουμε η δικαιοσύνη του Θεού (Β' Κορ 5:21). Έγινε κατάρρα για να έρθει η ευλογία Του σε μας (Γαλ. 3:13-14). Για να μας κάνει κοινωνούς των πάντων, Εκείνος έχασε τα πάντα και άδειασε από τα πάντα (Φιλιπ. 2:7-8)! Το τίμημα που πληρώθηκε για τη λύτρωσή μας ήταν ό,τι πιο ακριβό και πολύτιμο: «Δεν λυτρωθήκατε από τη μάταιη πατροπαράδοτη διαγωγή σας με φθαρτά, με ασήμι ή με χρυσάφι αλλά με το πολύτιμο αίμα του Χριστού, ως αμνού χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδα» (Α' Πετρ. 1:18-19)

Ποια η δική μας συνεισφορά;

Η λύτρωσή μας είχε ένα ανυπολόγιστο κόστος, αλλά συνεπάγεται και ένα κόστος και για εμάς! Ποιο είναι αυτό; Να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του, να συσταυρωθούμε μαζί Του, για να απολαύσουμε μαζί Του την αναστημένη ζωή Του. Να συμπάσχουμε μαζί Του ώστε να συνδοξαστούμε και μαζί Του!

Όταν αναγεννηθήκαμε όλα άλλαξαν! Συντελέστηκε μέσα μας μια πλήρης ανακαίνιση! «Γι' αυτό, αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι καινούργιο κτίσμα· τα αρχαία πέρασαν, δέστε, τα πάντα έγιναν καινούργια» (Β' Κορ. 5:17). Ως καινούργια κτίσματα εν Χριστώ έχουμε καινούργια καρδιά και νου, με εντελώς καινούργια κίνητρα και κριτήρια! «Δεδομένου ότι, η αγάπη του Χριστού μάς συσφίγγει επειδή, κρίνουμε τούτο, ότι, αν ένας πέθανε για χάρη όλων, επομένως όλοι πέθαναν· και πέθανε για χάρη όλων, ώστε αυτοί που ζουν, να μη ζουν πλέον

για τον εαυτό τους, αλλά γι' αυτόν που πέθανε και αναστήθηκε για χάρη τους» (Β' Κορ. 5:14-15)

Αυτό είναι το δικό μας μέρος στη κοινωνία αγάπης που απολαμβάνουμε με τον Κύριό μας! Εκείνος πέθανε για μας, άρα εμείς ζούμε για Εκείνον: «Μαζί με τον Χριστό έχω συσταυρωθεί· ζω δε όχι πλέον εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα σε μένα· σε ό,τι, όμως, τώρα ζω μέσα στη σάρκα, ζω με την πίστη τού Υιού τού Θεού, ο οποίος με αγάπησε, και παρέδωσε τον εαυτό του για χάρη μου» (Γαλ 2:20). Ο απ. Παύλος θεωρούσε τη παλιά του ζωή ως ζημιά, ως σκύβαλα (σκουπίδια) προκειμένου: «να γνωρίσω αυτόν, και τη δύναμη της ανάστασής του, και την κοινωνία των παθημάτων του, συμμορφούμενος με τον θάνατό του· αν κατά κάποιον τρόπο φτάσω στην εξανάσταση των νεκρών» (Φιλιπ 3:10-11).

Παρατηρήστε ότι για να γνωρίσουμε τη δύναμη της ανάστασης του Χριστού πρέπει προηγουμένως να συμμετάσχουμε στην κοινωνία των παθημάτων Του και να συμμορφωθούμε με τον θάνατό Του. Αυτό σημαίνει να ζούμε καθημερινά με το Πνεύμα του Θεού και έτσι να σταυρώνουμε τη σάρκα μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες της. Να σκοτώνουμε αυτό που μας σκοτώνει! Να νεκρώνουμε το σαρκικό φρόνημα!

Ποια κοινωνία έχει το φως με το σκοτάδι;

Ο Παύλος παραγγέλλει στους Κορίνθιους πιστούς: «Μη ομοζυγείτε με τους άπιστους· επειδή, ποια συμμετοχή έχει η δικαιοσύνη με την ανομία; Και ποια κοινωνία έχει το φως προς το σκοτάδι; Και ποια συμφωνία έχει ο Χριστός με τον Βελίαλ; Ή, ποια μερίδα έχει ο πιστός με τον άπιστο; ...» (Β' Κορ. 6:14-18).

Όπου φέγγει το φως, το σκοτάδι τρέπεται σε φυγή και εξαφανίζεται! Όταν ο Θεός είπε να γίνει φως, έγινε φως και διαχωρίστηκε από το σκοτάδι. Αντίστοιχα, όταν Εκείνος έλαμψε στις καρδιές μας, απαιτεί από εμάς να διαχωριστούμε από τον σκοτεινό τούτο κόσμο. Χωρίς αποχωρισμό από τον πονηρό τούτο κόσμο είναι αδύνατον το παιδί του Θεού να απολαύσει αληθινή κοινωνία με τον Θεό, ειδικά σε μια εποχή που η χαλαρότητα και η κοσμικότητα έχει εισχωρήσει βαθιά σε μέρη της εκκλησίας. Ο Θεός μάς καλεί σε αγιασμό! «Αλλά καθώς Εκείνος που σας καλεί είναι άγιος, έτσι κι εσείς να γίνετε άγιοι σε κάθε διαγωγή» (Α' Πετρ. 1:15-16).

Η αληθινή πίστη δε μας συνδέει μόνο με τον Κύριο, αλλά παράλληλα μας αποχωρίζει από τον κόσμο που σταύρωσε τον Κύριό μας!

Αποχωρισμός δεν σημαίνει απομονωτισμός

Σε αυτό το σημείο είναι πολύ σημαντικό να διευκρινιστεί ότι άλλο είναι ο αποχωρισμός και άλλο ο απομονωτισμός ή ο αναχωρητισμός! Ο Κύριος δε μας κάλεσε να βγούμε από τον κόσμο σωματικά, αλλά ηθικά και πνευματικά! Μας καλεί να μείνουμε μέσα στον κόσμο, αλλά να μην μπαίνουμε στο σύστημα αυτού του κόσμου! Να μην έχουμε την ίδια νοοτροπία και στάση ζωής με αυτόν, αλλά να φανερώνουμε το νου και τη καρδιά του

*Η αληθινή πίστη δε μας
συνδέει μόνο με τον
Κύριο, αλλά παράλληλα
μας αποχωρίζει από τον
κόσμο που σταύρωσε τον
Κύριό μας!*

Χριστού. Αλλιώς, δεν θα μπορούσαμε να φέρουμε σε πέρας την τελευταία παραγγελία Του να συμφιλιώσουμε τον κόσμο με τον Εαυτό Του.

Έτσι, αντί να μας βγάλει εντελώς από τον κόσμο, μας αφήνει στη γη για να δώσουμε τη προσωπική μας μαρτυρία για Εκείνον και τα καλά νέα της σωτηρίας διαμέσου του Ιησού Χριστού σε όλα τα έθνη! Να είμαστε το φως του κόσμου και το αλάτι της γης!

Το θέλημα του Θεού είναι σαφές: Να παραμείνουμε μέσα στον κόσμο αγνοί και να κερδίζουμε ψυχές για τη βασιλεία Του, καθώς παράλληλα υπομένουμε τις θλίψεις και τα παθήματα. Ο ίδιος ο Κύριός μας πριν παραδοθεί προσευχήθηκε: «Δεν σε παρακαλώ να τους σηκώσεις από τον κόσμο, αλλά να τους διαφυλάξεις από τον πονηρό» (Ιωαν. 17:15). Είμαστε στον κόσμο αλλά όχι από τον κόσμο! Είμαστε πάροικοι και παρεπίδημοι γιατί το πολίτευμά μας βρίσκεται στον ουρανό (Α΄Πετρ. 2:11, Φιλίπ. 3:20).

Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας

Βέβαια, αν και είμαστε παιδιά του φωτός, υπάρχουν φορές που θα υποκύψουμε στον πειρασμό και θα αμαρτήσουμε διαταράσσοντας την ευλογημένη κοινωνία μας μαζί Του και χάνοντας την πλήρη χαρά της αρμονικής μας σχέσης. Γι' αυτό, η πατρική Του καρδιά μας ελέγχει, για να μην εξαπατούμε τον εαυτό μας νομίζοντας ότι περπατάμε σωστά, ενώ περπατάμε λάθος. Το πρώτο κρίσιμο βήμα για την αποκατάσταση της ταραγμένης μας σχέσης είναι η αναγνώριση και η παραδοχή του λάθους μας! Όπως γράφει η Α' Ιωάννου 1:5-7: «Αν πούμε ότι έχουμε κοινωνία μαζί του και περπατάμε στο σκοτάδι, λέμε ψέματα και δεν πράττουμε την αλήθεια. Αν, όμως, περ-

πατάμε μέσα στο φως, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, έχουμε κοινωνία ο ένας με τον άλλον, και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία. Αν πούμε ότι δεν έχουμε αμαρτία, εξαπατούμε τον εαυτό μας και η αλήθεια δεν υπάρχει μέσα μας».

Η βέβαιη διέξοδος από την πλεκτάνη της αμαρτίας δεν είναι άλλη από το τίμιο αίμα του Ιησού Χριστού. Όταν ελεγχόμαστε για κάποια αμαρτία μας, αντί να εθελοτυφλούμε ή να την δικαιολογούμε, καλούμαστε να την ομολογήσουμε και να ζητήσουμε συγχώρεση (Α΄Ιωαν. 1:9). Με τη ομολογία της αμαρτίας μας μπορούμε και πάλι να χαιρόμαστε την αποκαταστημένη κοινωνία μας μαζί Του και να περπατάμε μέσα στο φως.

Χαρά ανεκκλήτη και ένδοξη

Αγαπητοί αδελφοί, δεν υπάρχει πιο όμορφη, πιο γεμάτη και χαρούμενη ζωή από αυτήν μαζί με τον Πατέρα μας Θεό και τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Μπορεί να μην βλέπουμε ακόμα το ένδοξο πρόσωπό Του, όμως μπορούμε να κοινωνούμε συνεχώς μαζί Του και να απολαμβάνουμε την πλήρη χαρά που μας προσφέρει η συνεχής παρουσία Του εντός μας. Ας συνεχίσουμε να περπατάμε μαζί Του μέσα στο φως διατηρώντας την πίστη μας μέχρι να Τον δούμε. Τότε η χαρά μας θα είναι πλήρης, ένδοξη και ανεκκλήτη (Α΄Πετρ. 1:6-8).

Ας συνεχίσουμε να ζούμε και να υπηρετούμε Εκείνον, που μας έδωσε τα πάντα, μέχρι να ακούσουμε εκείνα τα ευλογημένα λόγια: «Εύγε, δούλε αγαθέ, και πιστέ· στα λίγα φάνηκες πιστός, επάνω σε πολλά θα σε καταστήσω· μπες μέσα στη χαρά του κυρίου σου» (Ματθ. 25:21).

Η Εκκλησία στην κοινωνία

του Βασίλη Ασαρίδη

Σε αυτό το άρθρο θα αναφερθώ στην εκκλησία ως κοινωνία πιστών στον Κύριο μας Ιησού Χριστό, δίχως να παραγνωρίζω και άλλα χαρακτηριστικά της Εκκλησίας του Χριστού. Η κοινωνία των πιστών είναι μέρος της γενικότερης κοινωνίας των ανθρώπων, η οποία, με τη σειρά της, χωρίζεται από τους ειδικούς σε υποδιαίρεσεις με κριτήριο τον ιδιαίτερο χρόνο και τον χώρο στον οποίο αυτές οι κοινωνίες εμφανίζονται. Επικεντρώνοντας την προσοχή μας στο κριτήριο του χώρου, αντιλαμβανόμαστε τον όρο κοινωνία ως το σύνολο ή την ομάδα των ανθρώπων που συμβιώνουν σε κάποιον τόπο και σε έναν συγκεκριμένο χρόνο.

Οι άνθρωποι λοιπόν απαρτίζουν τα μέλη μιας κοινωνίας. Έτσι τελικά, η αλληλεπίδραση μεταξύ των ανθρώπων είναι και αλληλεπίδραση μεταξύ των κοινωνιών στις οποίες ανήκουν. Καταλήγουμε λοιπόν, ότι οι ενέργειες των μελών της εκκλησίας στο περιβάλλον που ζουν είναι και η επίδραση της εκκλησίας στην κοινωνία, συμπεριλαμβανομένης και της κοινωνίας της ίδιας της εκκλησίας.

Ωστόσο, αυτή η αλληλεπίδραση απαιτεί από την εκκλησία και τα μέλη της να διαθέσουν χρόνο και πόρους, οι οποίοι είναι περιορισμένοι. Για το λόγο αυτό, θα προσπαθήσω να θέσω προτεραιότητες στη διάθεση του χρόνου και των πόρων για τη δραστηριότητα της εκκλησίας στην κοινωνία των ανθρώπων.

Κοινωνία σημαίνει επαφή και συναναστροφή με άλλους ανθρώπους. Αυτή επιτυγχάνεται ευκολότερα και αποτελεσματικότερα στους ανθρώπους που βρίσκονται τοπικά κοντά. Αυτοί που βρίσκονται πιο κοντά μας, για το μεγαλύτερο χρόνο της ζωής μας είναι τα μέλη της οικογένειάς μας. Αυτά, εκτός από μέλη της εκκλησίας, ανήκουν επίσης και σε κάποια άλλη κοινωνική ομάδα, εργασία, σχολείο, γειτονιά. Επομένως, το να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα στα μέλη της οικογένειάς μας είναι μια υγιής βάση για αποτελεσματική βοήθεια και σε ανθρώπους εκτός της οικογένειας.

Η ίδια η τοπική εκκλησία είναι η επόμενη διευρυμένη πνευματική οικογένεια για τα μέλη της, και συνεπώς ένα πεδίο κοινωνικών δραστηριοτήτων: μέριμνα για τους ηλικιωμένους, ενδιαφέρον για τα προβλήματα των νέων, υποστήριξη των πνευματικά αδυνάμων, συμπαράσταση σε όσους έχουν υλικές ανάγκες, συμμετοχή στα δρώμενα, ώστε κανείς να μην στερείται της βασιλείας του Θεού.

Το επόμενο τμήμα της κοινωνίας που είναι κοντά μας είναι η γειτονιά μας. Η ανάπτυξη φιλικών σχέσεων με τους γείτονες είναι ένα πρώτο βήμα για να αναπτυχθεί εμπιστοσύνη και να εξελιχθεί αργότερα σε αλληλοβοήθεια και ευαγγελισμό. Δίχως προκατάληψη σε όλους ανεξαιρέτως, ένας χαιρετισμός στον δρόμο σπάει τον πάγο και προάγει την

φιλικότητα. Ειδικά αν υπάρχουν πρόσφυγες στη γειτονιά, μια ενεργή προσέγγισή τους μπορεί να κινητοποιήσει και άλλους προς αυτή την κατεύθυνση.

Ένα άλλο σημαντικό πεδίο δράσης είναι ο εργασιακός χώρος ή το σχολείο. Ανάλογα με την ηλικία, αφιερώνουμε πολλές ώρες καθημερινής ασχολίας στους χώρους αυτούς, οι οποίοι μπορούν να είναι σημαντική ευκαιρία προσφοράς και κοινωνικού έργου.

Οι συγγενείς, είναι μια ομάδα ατόμων η οποία μπορεί να μην κατοικεί κοντά μας, αλλά μπορούν να προσεγγιστούν πιο εύκολα γιατί βρίσκονται συναισθηματικά πιο κοντά μας σε σχέση με άλλες ομάδες.

Η συναναστροφή και η επίδρασή μας μπορεί να επεκταθεί ακόμα και σε άγνωστα άτομα. Μια τυχαία συνάντηση στο δρόμο, σε ταξίδι, ή σε μια εκδρομή, είναι ευκαιρία για συζήτηση, γνωριμία και προσφορά προς τον πάσχοντα. Αξίζει να θυμηθούμε την ιστορία του καλού Σαμαρείτη, οποίος βοήθησε ένα εντελώς άγνωστο άτομο.

Στην εποχή μας, στις κοινωνικές δραστηριότητες πρέπει να περιλάβουμε και αυτές μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Η τεχνολογία εκμηδενίζει τις αποστάσεις και καθιστά δυνατή την επικοινωνία ακόμα και σε ώρες στις οποίες δεν μπορείς να κάνεις τίποτε άλλο. Επίσης, δίνει τη δυνατότητα να στέλνεις μηνύματα από το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση σε διευρυμένο ακροατήριο.

Στη συνέχεια, δίνουμε προτεραιότητα σε ομαδικές κοινωνικές δραστηριότητες, είτε αυθόρμητες, είτε οργανωμένες. Αυτές είναι πιο δύσκολες, γιατί απαιτούν οργάνωση, πολύ χρόνο και ενέργεια από

την προετοιμασία έως την πραγματοποίησή τους. Είναι σημαντικό αυτές οι δραστηριότητες να είναι διατηρήσιμες και επαναλαμβανόμενες, ώστε σε βάθος χρόνου να έχουν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Τέτοιες δραστηριότητες είναι καλό να γίνονται σε συνεργασία και με άλλες εκκλησίες. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα, όχι μόνο να προσεγγίσουμε νέες ομάδες ανθρώπων, αλλά και να ενισχύσουμε εκκλησίες που χρειάζονται βοήθεια.

Αγαπητοί, το μεγαλύτερο έργο που μπορούμε να προσφέρουμε στην κοινωνία και στον συνάνθρωπό μας είναι να γνωρίσει τον Ιησού και να γίνει ένας ευτυχισμένος άνθρωπος με αιώνια κληρονομιά. Με αυτό ως πυξίδα αξιοποιούμε τον χρόνο και τους πόρους που διαθέτουμε, με σοφία Θεού, σωστοί διαχειριστές της κληρονομιάς Του. Μοναδικό όφελος, που προσδοκούμε, ας είναι το να δούμε ανθρώπους να σώζονται από το κακό και να βρεθούμε όλοι μαζί στην ουράνια Βασιλεία του Θεού. Σε όλες αυτές τις δράσεις μας, ας μην ανοιγόμαστε πάνω από τις δυνάμεις μας ή παραμελώντας την οικογένειά μας ή την κοινωνία των πιστών της τοπικής εκκλησίας - αυτούς που ο Θεός μας εμπιστεύθηκε για να τους διατηρήσουμε και να μας διατηρήσουν μέχρι να έλθει η ημέρα του Κυρίου.

το μεγαλύτερο έργο που μπορούμε να προσφέρουμε στην κοινωνία και στον συνάνθρωπό μας είναι να γνωρίσει τον Ιησού και να γίνει ένας ευτυχισμένος άνθρωπος με αιώνια κληρονομιά.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Χαράλαμπος Ιωάννη Σιδηρόπουλος

του Γιώργου Ιορδανίδη

«Πρόσχε πώς ζεις» είπε κάποιος «γιατί μπορεί να είσαι η μόνη Βίβλος που μπορεί ποτέ κάποιος να διαβάσει στη ζωή του».

Από μικρό παιδί ευλογήθηκα στη ζωή μου να διαβάζω και να ξαναδιαβάζω την επιστολή Χριστού που ονομάζεται Λάμπης Σιδηρόπουλος. Ένας άνθρωπος που ποτέ δε συνιστούσε τον εαυτό του. Ούτε το ήθελε ούτε και το χρειαζόταν άλλωστε. Η αγάπη του, το έργο του έμειναν καταγεγραμμένα στις καρδιές όσων τον γνώρισαν, αλλά και πολλών που δεν τον γνώρισαν προσωπικά. Η ζωή του διαβάστηκε και ξαναδιαβάζεται από πολλούς μέχρι σήμερα και είμαι σίγουρος πως και για πολλά χρόνια ακόμη θα αποτελεί πηγή έμπνευσης και παράδειγμα μίμησης.

Γεννημένος στην Κατερίνη από ευσεβείς, χριστιανούς γονείς έμαθε από τη βρεφική του ηλικία τα ιερά γράμματα. Ήταν

φιλάσθενος και στα έξι του μόλις χρόνια έπαθε νευρολογικό νόσημα, πιθανόν μηνιγγίτιδα, και παρέλυσαν τα πόδια του. Καθώς επιδεινωνόταν η κατάστασή του και βλέποντας δίπλα του να τυλίγουν σε σεντόνια τους νεκρούς, προσευχήθηκε: «Κύριε, θεράπευσέ με. Αν με θεραπεύσεις, θα παραδώσω τη ζωή μου για Σένα και τον συνάνθρωπο». Ήταν τόσο τέλεια η θεραπεία, που αργότερα έγινε αθλητής. Κι ήταν τόσο μεγάλη η εκπλήρωση της υπόσχεσης που έδωσε, ώστε άκουσα την κόρη ενός γηραιού εργάτη να μου λέει: «Στη ζωή μου δε γνώρισα άνθρωπο τόσο δοσμένο στον Κύριο και στον συνάνθρωπο – και να 'σαι σίγουρος πως εξαιτίας της διακονίας του πατέρα μου γνώρισα πολλούς εργάτες τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό». Εκείνος, αν διάβαζε τα γραφόμενά μου, θα μου έκοβε σίγουρα την παραπάνω δήλωση. Ξέρω καλά πως δε θα το έκανε μόνο για λόγους σεμνότητας

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ: Έχουν ήδη περάσει δυόμισα χρόνια από τότε που ο Λάμπης αναχώρησε για το σπίτι του Πατέρα, που τόσο αγάπησε και τόσο υπηρέτησε. Όντας για πολλά χρόνια εκδότης του Παράκλητου και πρόεδρος της Συνόδου (ο μακροβιότερος πρόεδρος στην εβδομηνταπεντάχρονη ιστορία της), ήταν αδύνατον για εμάς να εκδώσουμε το πρώτο, μετά την αναχώρησή του, τεύχος του Παράκλητου χωρίς ένα αφιέρωμα στη ζωή και στο παράδειγμά του.

και ταπεινώσης, αλλά κυρίως γιατί πίστευε πως υπήρχαν καλύτεροι άνθρωποι, πιο αφιερωμένοι χριστιανοί από αυτόν, πιο ευλογημένες εκκλησίες από αυτές που εκείνος διακονούσε, για να φανερώνεται η δόξα του Θεού.

Η υπηρεσία του στην εκκλησία ξεκινάει ήδη από την παιδική ηλικία, καθώς επισκέπτεται γειτονικά σπίτια και ντροπαλά ζητά λουλούδια για να είναι κάθε Κυριακή ο άμβωνας της εκκλησίας στολισμένος. Έφηβο ακόμη η εκκλησία του εμπιστεύεται το κυριακό σχολείο που ξεκινά με 8-10 παιδάκια και φτάνει στα 33. Παιδιά, όχι μόνο από την τοπική εκκλησία αλλά και από τη γειτονιά, συμμετέχουν σε πλούσιες πνευματικές δραστηριότητες «και μαθαίνουν πολλά ωραία πράγματα και η ζωή τους γίνεται καλύτερη» όπως απαντούν οι γονείς των παιδιών στον ιερέα της ενορίας, που πήγε να διαμαρτυρηθεί. Όταν ήταν στη Β΄ Λυκείου οργάνωσε ώρα Νεολαίας και στα 19 του περίπου διοργάνωσε το Α΄ Πανελλήνιο Συνέδριο Νέων στην Αποστολική Εκκλησία Κατερίνης. Αργότερα μπήκε ως μέλος στη Σύνοδο της Αποστολικής Εκκλησίας Πεντηκοστής Ελλάδας, η οποία και τον όρισε υπεύθυνο Νεολαίας σε όλη την Ελλάδα.

Η καρδιά του χτυπούσε στο να επισκέπτεται αδέρφια σε χωριά και πόλεις για κοινωνία και εμπύχωση. Για να εξοικονομεί τα εισιτήριά του έκανε διάφορες δουλειές: μικροπωλητής, αγρότης, ζωγράφος, υπάλληλος σε γραφείο κηδειών... Το πιο εντυπωσιακό όμως είναι πως ακόμη κι αν δεν είχε χρήματα, ποτέ δεν εμποδίστηκε να κάνει αυτό που αγαπούσε. Υπήρχε και το «ωτοστόπ». Με αυτόν τον τρόπο επισκέφτηκε για πρώτη φορά την Καβάλα από την Κατερίνη. Άλλες φορές περπατούσε χιλιόμετρα πεζοπορώντας (μάλλον οι πορείες θα του φαινόταν πιο εύκολες μετά τη θητεία του ως πεζοναύτης). Μία μέρα καθώς πήγαινε στα χωριά Δομοκό και Θαυμακό με τα πόδια, το καρφί του παπουτσιού του τραυμάτισε το πέλμα του.

Κάθε ένα με δύο χιλιόμετρα σταματούσε και με μια πέτρα χτυπούσε το καρφί να πάει στη θέση του. Εκείνη τη μέρα πόνεσε πολύ. Σκέφτηκε τότε τον Σωτήρα του Χριστό και πόσο πόνεσαν τα πόδια και τα χέρια Του όταν Τον κάρφωσαν στον σταυρό!. Αργότερα στην Καβάλα συχνά τον άκουγα να μνημονεύει τα πόδια του θείου του, Τιμόθεου, γεμάτα φλεβίτιδες, σαν τα πιο «ωραία πόδια» ως πόδια ευαγγελιζομένου ειρήνη, ευαγγελιζομένου αγαθά.

Στην πόλη μας, την Καβάλα, ήρθε μαζί με τους γονείς του το 1969, για να αναλάβουν την εκκλησία. Για αρκετό καιρό του ακροατήριο στα κηρύγματα του αδ. Γιάννη, του πατέρα του, ήταν 2-4 άτομα. Με τον καιρό ο Κύριος άγγιξε, έσωσε και πρόσθεσε ψυχές. Η φλόγα του ευαγγελίου με υπομονή και επιμονή μεταδόθηκε και στους γειτονικούς νομούς: Δράμα, Ξάνθη, Σέρρες, όπου και ιδρύθηκαν εκκλησίες. Θυμάμαι με νοσταλγία το μενού που περιλάμβανε η επίσκεψη του Σαββάτου στις Σέρρες. Ξεκινούσαμε στις 12:00 το μεσημέρι και πηγαίναμε στο Νέο Πετρίτσι Σερρών, στα σύνορα της Βουλγαρίας, στη συνέχεια στην εκκλησία στις Σέρρες και κλείναμε με κατ'οίκον συνάθροιση στα Θερμά Νιγρίτας. Επιστροφή στην Καβάλα στις 24.00. Τον θυμάμαι στο κάθισμα του συνοδηγού να διαβάζει τη Γραφή του ή προσευχόμενος να προσπαθεί να βουλευτεί, για να τον πονά λιγότερο η μέση του, μα ποτέ δεν τον άκουσα να παραπονιέται ή να αναστέλλει τις δραστηριότητές του. Εμείς εναλλασσόμαστε στο πλήρωμα του αυτοκινήτου, ωστόσο εκείνος ήταν «μόνιμος», εκτός βέβαια αν έπρεπε να πάει στα Χανιά, στη Ρόδο, στην Αθήνα, στα Βάγια... στο εξωτερικό, πάντοτε για το έργο. Η μητέρα του η Παναήλα έλεγε χαρακτηριστικά: «όλη τη ζωή του στα τροχούλια θα την περάσει», καμαρώνοντας κρυφά για τον γιο που της χάρισε ο Κύριος.

Όπως καταλαβαίνετε ο Λάμπης, ο Λάμπης μας, δεν ήταν μόνο για την Καβά-

λα. Δεν ήταν μόνο για μας. Ήταν για όλους. Για όλες τις εκκλησίες. Γι' αυτούς που τον αγάπησαν, αλλά και γι' αυτούς που τον πίκραναν. Για τους γνωστούς αλλά και τους αγνώστους. Για τους μικρούς και τους μεγάλους. Για τον έναν και για τους πολλούς. Είναι αδύνατον να καταγραφούν μέσα στο μικρό αυτό άρθρο όλες οι δράσεις του: επαγγελματικές, κοινωνικές, συγγραφικές, πνευματικές...

Καταξιωμένος γιατρός, καρδιολόγος, εκλέχτηκε επανειλημμένα μέλος στο πειθαρχικό συμβούλιο του Ιατρικού Συλλόγου Καβάλας, καταθέτοντας στις συνεδριάσεις αυτού του οργάνου τη δική του –χρήσιμη– οπτική για θέματα Ιατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας. Έντονη η παρουσία του στις κοινωνικές δράσεις του Δήμου (κοινωνικό ιατρείο, κοινωνικό φαρμακείο, διαλέξεις, ομιλίες σε σχολεία...).

Στο ιατρείο του προσέρχονταν άνθρωποι, όχι μόνο για καρδιολογικές εξετάσεις, αλλά και για να βρουν ηρεμία, να «εξομολογηθούν», να πάρουν συμβουλές... Μία συνάδελφος του αδερφού μου έλεγε: «Όταν ακούω τη φωνή του ηρεμώ». Κάποιος άλλος πελάτης του έλεγε: «Όταν περπατώ στην παραλία και βλέπω το φως του ιατρείου ανοιχτό, αισθάνομαι ασφάλεια!»

Πρωτοπόρος στους «Γιατρούς του Κόσμου», αλλά και υπό την αιγίδα του «Πνευματικού Κέντρου Επιστημόνων και Φοιτητών», που ξεκίνησε αρχικά ως Φοιτητική Συντροφιά κατά τη διάρκεια των φοιτητικών του χρόνων στη Θεσσαλονίκη και αργότερα πήρε νομική υπόσταση και διευρύνθηκε, ή και απλά με τους «Χριστιανούς χωρίς Σύνορα», όπως του άρεσε να ονομάζει τις ομάδες κρούσης που οργάνωνε, δεν άφηνε στιγμή να πάει χαμένη. Επισκέψεις και παροχή

βοήθειας, υλικής, ιατροφαρμακευτικής, πνευματικής σε γηροκομεία, ορφανοτροφεία, φυλακές, νοσοκομεία, ιδρύματα ανιάτων, ιδρύματα παιδιών με ειδικές ανάγκες, σε σεισμόπληκτες περιοχές, σε εμπόλεμες περιοχές... στα Πομακοχώρια, στην Κομοτηνή, στη Λάρισα, στην Ξάνθη, στην Καβάλα, στη Χαλκίδα, στην Πάτρα, στην Καλαμάτα, στα Χανιά, στο Ηράκλειο, στην Κω.. κυριολεκτικά σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, στην Κύπρο, στην Τουρκία, στην Αλβανία, στη Βουλγαρία, στη Ρουμανία και «τα παιδιά των υπονόμων», στην Κροατία, στο Κόσοβο, στη Σερβία, στην Π.Γ.Δ.Μ... Τα τελευταία χρόνια προστέθηκαν και οι οργανωμένες επισκέψεις βοήθειας στους πρόσφυγες. Στη Μυτιλήνη, στη Νέα Καβάλα στο Κιλκίς, στην Ειδομένη, στην Καβάλα, στη Θεσσαλονίκη, στις Σέρρες, στη Δράμα... όπου camp προσφύγων κι ο Λάμπης εκεί. Ακόμη και όταν η αρρώστια τον αδυνάτισε πάρα πολύ και η φωνή του δεν μπορούσε να ακουστεί από το τηλέφωνο, εκείνος έδινε οδηγίες για την τελευταία αποστολή. Στην εκδήλωση που έκανε η εκκλησία Καβάλας στις 21 Μαρτίου 2018, για να τιμήσει τη μνήμη του, η υπεύθυνη των Γιατρών του Κόσμου είτε χαρακτηριστικά: «Σε μία συνομιλία μας, ενώ δεν μπορούσα καλά καλά να ακούσω τη φωνή του, μου είπε: Δεν φωνάζω, για να μην με ακούσουν η Χαρά και η Ιωάννα (η αγαπημένη του σύζυγος και η κόρη που με γενναιοδωρία ψυχής τον μοιράστηκαν μαζί μας και τον φρόντισαν μέχρι να συναντήσει τον αγαπημένο του Κύριο)». Έτσι χτυπούσε η καρδιά του Λάμπη. Αυτός ήταν ο Λάμπης.

Με τη συνδρομή κάποιου Ξανθιώτη αδερφού, που ζούσε στην Αμερική, δημιούργησε τον ραδιοφωνικό σταθμό «Η Φωνή της Αγάπης», που συνεχίζει και σήμερα διαδικτυακά να εκπέμπει την «Αγάπη του Θεού», όπως εκείνος χαρακτηριστικά έλεγε. Έγραψε ποιήματα και ύμνους, εξέδιδε την εφημερίδα «Πνευματικά Νέα» για 35 χρόνια, ενώ παράλληλα ήταν και μέλος της συντακτι-

κής επιτροπής του περιοδικού ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ.

Μαζί με όλα αυτά και οι εξορμήσεις για ευαγγελισμό, σε πόλεις, χωριά, πλατείες, δρόμους, παραλίες, αίθουσες ξενοδοχείων, πόρτα-πόρτα διανομή φυλλαδίων και Καινών Διαθηκών...

Παρόλο που ήταν ποιμένας τεσσάρων εκκλησιών, πρόεδρος της Συνόδου μας για πολλά χρόνια και μέλος πολλών επιτροπών εσωτερικού και εξωτερικού, υπήρξε υπηρέτης όλων με ταπεινό πνεύμα. Εργάστηκε για την ενότητα των εκκλησιών μας, είχε ενεργό ρόλο στον διαδογματικό διάλογο των εκκλησιών στην πατρίδα μας και συχνή επικοινωνία με το υπουργείο για την προάσπιση των δικαιωμάτων μας. Σε όλη του τη ζωή στάθηκε πιστός και ανυποχώρητος στις αρχές του Λόγου του Θεού, ομολογητής και απολογητής της Αλήθειας, αλλά και παράλληλα πράος και επεικικής υπηρέτης του ανθρώπου.

Και η μέριμνα όλων των εκκλησιών; Α! κι εκεί δόθηκε ολόκληρος! Όπως ακριβώς το λέει ο απ. Παύλος στη δεύτερη προς Κορινθίους επιστολή 11:27,29: «σε κόπο και μόχθο, σε αγρυπνίες πολλές φορές, σε πείνα και δίψα, σε νηστείες πολλές φορές, σε ψύχος και γυμνότητα· Ποιος ασθενεί, και δεν ασθενώ; Ποιος σκανδαλίζεται, και εγώ δεν φλέγομαι;» Να στηρίζει εργάτες, απλούς πιστούς, να τρέξει στον άρρωστο, στον στενοχωρημένο, στον χαρούμενο, να τηλεφωνήσει αλλά

και να δεχθεί τηλέφωνο οποιαδήποτε ώρα, να βοηθήσει οικονομικά κι ας μην του περισσεύαν, κι ας είχε οικογένεια να νοιαστεί, κι ας είχε δάνειο να πληρώσει... Ο Λάμπης έλεγε «ό,τι θέλω για τον εαυτό μου πρέπει να το θέλω και για τον άλλον, ό,τι θέλω για το δικό μου παιδί πρέπει να το θέλω για όλα τα παιδιά». Μερικά από τα αγαπημένα του αποφθέγματα ήταν: « Η αγάπη είναι ένα θαυμάσιο αγαθό. Όσο δίνουμε απ' αυτό, τόσο περισσότερο μας μένει». «Όταν πεθαίνει κανείς, κρατάει στα χέρια του μόνο εκείνα που έδωσε στη ζωή του».

Κι είμαι σίγουρος πως πήρε πολλά μαζί του. Εδώ δεν έκανε θησαυρούς παρόλο που θα μπορούσε! Αποταμίευσε όμως θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκουλήκι ούτε σκουριά τούς αφανίζουν, και όπου κλέφτες δεν κάνουν διάρρηξη ούτε κλέβουν. Άλλωστε δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς, αφού πάντα εκεί ήταν η καρδιά του, στον αγαπημένο Σωτήρα του, εκεί και ο θησαυρός του!

Ζηλεύω τον Λάμπη... την πατρική του καρδιά... την ταπεινή του καρδιά, την έτοιμη να συγχωρήσει, να τους χωρέσει όλους, την καρδιά που τα έδωσε όλα και δεν κράτησε τίποτε για τον εαυτό της... την ανυπόκριτη πίστη του... την απέραντη αγάπη του στον Θεό και στον συνάνθρωπο. Ναι, καθώς ξαναδιαβάζω την αξιοζήλευτη ζωή του θα το πω ακόμα μία φορά: «Είναι πράγματι επιστολή Χριστού», «καίτοι αποθανών έτι λαλεί!».

Αποσπάσματα από ορισμένα συλλυπητήρια μηνύματα:

...Ο Λάμπης υπήρξε ένας ακούραστος, αεικίνητος, ενθουσιώδης υπηρέτης του Θεού και δεν άφηνε ευκαιρία που να μην την εκμεταλλευτεί για ευαγγελισμό... Στο πρόσωπο του Λάμπη βλέπαμε να λάμπει ο Χριστός, βλέπαμε έναν αγνό, ακούραστο και ανιδιοτελή εργάτη του Κυρίου...

**Οικογένειες Τάσου - Ρίτας Ιωαννίδη
Συμεών - Άννας Ιωαννίδη
Φώτη - Μαίρης Ρωμαίου**

...Ο αδερφός ήταν ένα σπάνιο παράδειγμα χριστιανικής μαρτυρίας και πολιτείας με βαθιά αγάπη για το πρόσωπο και για το έργο του Κυρίου μας. Πολύτιμος συνεργάτης και καταλύτης για την ενότητα της κοινότητάς μας με μοναδικό ευαγγελιστικό χάρισμα και μεγάλη ευαισθησία για το κοινωνικό έργο και ανάγκες. Ήταν λαμπρός επιστήμονας με τιμητικές διακρίσεις από τους συναδέλφους του σ' όλη την περιφέρεια και αγαπητός πατέρας και σύζυγος.

Συντονιστική Επιτροπή του ΠΕΣ

...Άφησε ένα παράδειγμα γνήσιου ζήλου, ηθικής και πνευματικής ακεραιότητας ως ηγέτης της Πεντηκοστής και πιστότητας στη θείκη κλήση, στην οικογένειά του και στις εκκλησίες που ίδρυσε και ποίμανε στην Ελλάδα... Άφησε μία μεγάλη πνευματική κληρονομιά...

Chairman of PEF, Rev. Pelle Hornmark,

...Η αιωνιότητα θα αποκαλύψει πόσες πολλές ζωές άλλαξαν ως αποτέλεσμα της πολύχρονης υπηρεσίας του για τη βασιλεία του Θεού...

Chairman World Assemblies of God Fellowship, George O. Wood

...Δε θα ξεχάσουμε ποτέ την αγάπη, γενναιοδωρία, φιλοξενία, στοργή, πιστότητα και ενθάρρυνση που λάβαμε από τη μεγάλη και ευγενή καρδιά του. Ήταν άνθρωπος λίγων λόγων και γνήσιας, έγκαιρης δράσης!... Σήμερα γιορτάζουμε μία ζωή ολοκληρωτικά δοσμένη για χάρη της Βασιλείας του Θεού, ένα παράδειγμα αφοσιωμένου συζύγου, στοργικού πατέρα και ενός σπάνιου υπηρέτη του Θεού γεμάτου σοφία και ταπεινότητα.

PEF Executive Director, Rev. Daniel & Antonella Costanza

Μπορείτε να διαβάσετε όλα τα συλλυπητήρια μηνύματα στη σελίδα της Συνόδου: <http://www.pentecost.gr/index.php/gr/nea-anakoinoseis/syllypitiries-epistoles>

Αντιπροσωπευτική της επαγγελματικής, κοινωνικής και πνευματικής καταξίωσής του υπήρξε η ομιλία του γιατρού κ. Νικόλαου Τουραμανίδη στην τιμητική εκδήλωση, που οργάνωσαν οι «Γιατροί του κόσμου» και ο «Ιατρικός Σύλλογος Καβάλας» στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Καβάλας στις 2/10/2018. Ολόκληρη η ομιλία στη σελίδα της Εκκλησίας Καβάλας στο Facebook:

<https://www.facebook.com/acpkavala/videos/vb.1926540270895990/1936232789926738/?type=2&theater>

Ευχαριστούμε θερμά την εταιρεία GRAFO ΑΕ και προσωπικά τον κύριο Ντουρανίδη, για τη δωρεάν εκτύπωση αυτού του τεύχους του περιοδικού στην μνήμη του Λάμπη.

GO 2020

ΣΤΟΧΟΣ: Να κινητοποιηθούν εκατό εκατομμύρια πιστοί να παρουσιάσουν το Ευαγγέλιο του Χριστού σε ένα δισεκατομμύριο ανθρώπους μέσα σε ένα μήνα, τον Μάιο του 2020.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ενωμένη προσευχή μαζί με 100 εκατομμύρια πιστούς από όλο τον κόσμο.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Συμμετοχή σε ευαγγελιστικές δράσεις κατά τον μήνα Μάιο.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

Συναντήσεις πιστών σε δημόσιους χώρους 1.000 πόλεων με ύμνους και μηνύματα.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μεγάλες εκδηλώσεις σε κάθε ήπειρο και χιλιάδες μικρότερες εκδηλώσεις παγκόσμια.

ΙΔΡΥΣΗ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Μαθητεία των νέων πιστών και ενσωμάτωσή τους σε υπάρχουσες και νέες εκκλησίες.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Στο τέλος Οκτωβρίου, εκατομμύρια πιστοί — καρπός του GO2020 — θα βαπτιστούν.

Η πρωτοβουλία GO 2020 είναι ένας παγκόσμιος οραματισμός, για να ενεργοποιηθεί ολόκληρο το Σώμα του Χριστού—εκατομμύρια πιστοί, εκκλησίες και μεγάλες διεθνείς διακονίες—ώστε να προσευχηθούν και να κηρύξουν το Ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο, σε μια ενωμένη προσπάθεια ευαγγελισμού κατά τον Μάιο του 2020. Στην πρωτοβουλία συμμετέχουν μεγάλες εκκλησιαστικές αποχρώσεις, κοινωνίες εκκλησιών, διεθνείς διακονίες και μεγάλοι ευαγγελιστικοί οργανισμοί από όλο τον κόσμο. Για περισσότερες πληροφορίες ρωτήστε τον ποιμένα σας ή επικοινωνήστε με το προεδρείο της Συνόδου.

στην υπηρεσία του Κυρίου για τη σωτηρία αιώνων ψυχών

1945 - 2020

75

ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Στις 14 Οκτωβρίου 1945, στην Κατερίνη, εκπρόσωποι των τότε υπαρχουσών εκκλησιών Πεντηκοστής στην Ελλάδα συναντήθηκαν για να συγκροτήσουν τη Σύνοδο της Αποστολικής Εκκλησίας Πεντηκοστής. Φέτος συμπληρώνονται 75 χρόνια από εκείνη την ιστορική συνάντηση και η Σύνοδός μας ετοιμάζει δράσεις και εκδηλώσεις, για να τιμήσουμε το παρελθόν και να οραματιστούμε το μέλλον.

- Μηνιαία ημέρα προσευχής και νηστείας για πνευματική αναζωπύρωση στη χώρα μας.
- Συμμετοχή στην παγκόσμια πρωτοβουλία GO2020 για ευαγγελιστικές δράσεις στις τοπικές εκκλησίες κατά τον Μάιο του 2020.
- Ημέρες προσευχής και εκζήτησης του βαπτίσματος στο Άγιο Πνεύμα και των πνευματικών χαρισμάτων.
- Επισκέψεις μεταξύ των τοπικών εκκλησιών για σύσφιξη σχέσεων και αλληλοϋποστήριξη.
- Εκδήλωση εορτασμού της επετείου το Φθινόπωρο του 2020.

Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε μαζί μας.